

Instructorul

Lecțiunea 1 — 4 Ianuarie, 1941

Saul părăsește Damascul; Lucrarea lui Petru

„După câțva timp” Fapte 9, 23.

„Potrivit declarației chiar a lui Pavel, după convertirea sa el merse îndată în Arabia și se reîntoarse în Damasc; și de-abia după trei ani mai târziu se întoarse el la Ierusalim (Gal. 1, 16, 17). „După câțva timp”, deci vrea să spună cei trei ani petrecuți parte în Arabia, parte în Damasc”. — P. J. Gloag.

Cu privire la scopul vizitei lui Pavel în Arabia, „este foarte posibilă părerea obișnuită că el se retrase acolo pentru meditație și rugăciune. Schimbarea cea mare care se petrecuse cu el îl îndemna de sigur la o retragere, spre a medita asupra acestei mari crize din viața sa. El avea să înceapă acum marea sa lucrare ca apostol al lui Isus Hristos, și trebuie că simțea importanța pregătirii pentru aceasta. Cei trei ani pe cari Pavel i-a petrecut în Arabia, primind negreșit descoperiri despre lucrurile de sus, erau asemănători celor trei ani pe cari ceilalți apostoli îi petrecuse în imediata apropiere a Domnului. Această retragere a lui mai are și o asemănare în însăși viața lui Hristos, care, înainte de începerea lucrării Sale, S'a retras în pustiu spre a Se ruga”. — „Comentariu asupra Faptelor Apostolilor”, Patron J. Gloag, vol. I, pp. 333, 334.

Inceputul suferinței

Când Domnul a chemat pe Pavel să fie „un vas ales” ca să ducă numele Său „înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Izrail” (Fapte 9, 15), el știa că avea de suferit ca urmare la aceasta. Totuși, această priveriște nu l-a făcut a da înapoi de a începe acest nou fel de viață de martor pentru Isus. Acela, care altădată se împotriviuse lui Isus în persoana urmașilor Săi, care „în pornire... nebună împotriva lor” (Fapte 26, 11) îi prigonea până la moarte, era acum gata să se împărtășească în totul cu ei de aceeași soartă din partea celor din neamul său, cari se îndreptau împotriva lui cu aceeași furie. Intrând în rândurile acestei mișcări Creștine a-

tât de urită de ei, care creștea din ce în ce mai mult și al cărei apărător puternic și plin de entuziasm devenise, conducătorii iudeilor îl priveau ca pe un dușman de temut care cu orice preț trebuia adus la tăcere, din chiar începutul lucrării sale. Și aceasta cu atât mai mult din cauza educației lui strălucite și a cunoștințelor intime despre coruperea lor, dobândite atunci când luase parte împreună cu ei la sfaturile lor. De aci înainte căutau cu orice preț să se scape de acest adversar prin violență și cu ajutorul stăpânirii, când Pavel se întorse în Damasc, această mare metropolă și locul de unire al dru-

murilor principale de negoț din Răsărit.

Grădina de copii

Ilustrarea lecțiunii

Intr'un colț din cutia cu nisip clădește din blocuri casa Fariseului unde a cinat Isus. Reprezintă celelalte case din apropiere prin blocuri sau figuri, și la o oarecare depărtare poate fi schițată o sinagogă. Se pot folosi niște figuri cari să reprezinte pe Isus și pe Fariseu și pe omul care a fost vindecat de dropică; sau pot fi folosite bețișoare pentru toate persoanele din lecțiune, dar aceste trei persoane să se poată deosebi mai bine din mulțime. Cealaltă parte a cutiei cu nisip poate fi nivelată puțin mai sus și să se așeze acolo o scenă să reprezinte pilda cu ospățul cel mare. Masa se poate obține dintr'o cutie de carton, de mărimea unei cutii de pantofi. Dacă capacul la o parte, și taie părțile laterale ale cutiei, puțin mai jos de fundul cutiei, afară de cele patru colțuri ale ei, cari să formeze cele patru picioare ale mesei. Și astfel avem o masă cu patru picioare. Un șervet alb de hârtie poate ține loc de față de masă. Mici rotunduri tăiate, din hârtie sau carton, pot reprezenta farfuriile.

Spre a aplica această pildă la ospățul cel mare pe care îl pregătește Isus în ceruri, masa poate fi acoperită cu o foiță de cositor, (poleială) iar farfuriile să fie tăiate cu îngrijire și frumos; în jurul mesei să fie așezate figuri de oameni din toate rasele, iar figura lui Isus să fie pusă în capul mesei. Accentuiază faptul că Isus ne invită pe toți să venim la ospăț.

Istorieară introductivă

Dacă Domnul ar fi acum aici, câți dintre voi ar fi bucuroși să-L invite acasă la masă? De sigur că toți ați vrea să-L aveți pe Isus. El nu ar face nicio deosebire, fie că locuiți într'o casă mare sau mică. Dar deși noi nu putem să-L avem pe Isus chiar în persoană, cum îl aveau oamenii atunci când El Se afla pe pământ, totuși El este cu noi prin Spiritul Său. Putem să chemăm pe cei săraci și lipsiți în casele noastre ca să le dăm ceva de mâncare, și Isus spune că aceasta este ca și cum am face pen-

GAZETA SLUJBAȘILOR

Revistă lunară

Inscrisă sub No. 323/938. Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr 10 lei

Abonamentul pe un an 40 lei

Redacția și Administrația

Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

București, IV.

tru El Insuși. El va merge cu fiecare din noi, fără deosebire cine suntem sau unde locuim. (Continuă lecțiunea, așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Isus invită pe toți să vină la ospățul Său cel mare din ceruri.

Ar trebui să fim buni și darnici cu cei săraci și lipsiți.

Lecțiunea 2 — 11 Ianuarie, 1941

Corneliu dintre Neamuri și Petru Iudeu

„Trimete acum niște oameni la Iope, și chiamă pe Simon”.
Fapte 10, 5.

„Ideea că toate împrejurările în legătură cu convertirea primului păgân, au fost conduse și aranjate numai de Providența divină, reiese din

faptul că Corneliu a fost adus în legătură nu cu evanghelistul Filip, care se afla cu mult mai aproape de el (fiindcă, după cum rezultă din Fapte 8, 40, el locuia pe atunci în Cezareea), ci cu Petru care nu era în locul acela. Așa fusese hotărât, ca primul păgân să nu fie botezat și primit în biserică printr'un membru laic al bisericii, nici printr'un evanghelist ca Filip, ci printr'unul din cei doisprezece, și, încă prin acela care, prin faptele și cuvântările sale, devenise cel mai deosebit din numărul lor". — Lange's Commentary, Acts, p. 192.

„Scoală-te, pogoară-te". Fapte 10, 20.

În timp ce trimișii lui Corneliu întrebau de Petru la poartă, Spiritul lui Dumnezeu îl trezi puternic la lucru, pe când el mai șovăia încă. „Îl vedem stând între viziune și punerea ei în practică. De o parte a lui era fața de masă plină cu tot felul de animale, iar de cealaltă parte erau cei trei oameni cari aveau nevoie tocmai de principiul ce-l cuprindea fața de masă plină de animale. Era un moment cri-

tic. Întrebarea era dacă viziunea putea să ajungă prin Petru la cei trei oameni și la Corneliu. Dar a doua zi când „a plecat cu ei" chestiunea aceasta se hotărîse și astfel ideea și datoria aplicării ei își dădură mâinile". — „Tarbell's Teachers' Guide".

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Vorbește pe scurt despre a doua venire a lui Isus și cum ne va servi El în împărăția cerurilor. Descrierea aceasta o poți lua din „Experiențe și Viziuni", pag. 23—29. Spune cât mai clar că toți avem o invitație pentru acest ospăț din ceruri și arată ce trebuie să facem spre a putea fi acolo.

Ilustrarea lecțiunii

Intr'un colț al cutiei cu nisip schițează o stână. La o mică depărtare de această stână, fă un munte și acoperă-l cu pomi, arbuști și stânci. Pe acest munte se pierde oaia. La poalele muntelui, de cealaltă parte a stânei reprezintă prin blocuri sau bețișoare un țarc pentru ținut porcii. Locul liber ce mai rămâne în cutie poate fi aranjat să reprezinte o fermă sau moșie. Pune copaci și pomișori în jurul casei fermei spre a o face mai atrăgătoare. În cursul povestirii pot fi așezate figuri de oi și porci, dar dacă instructorul nu are acestea, poate să taie de prin reviste figuri de aceste animale și să se folosească de ele. Tot astfel puteți să vă procurați și figura păstorului, a tatălui și a fiului risipitor și a celor doi fii, dar dacă nu aveți, pot fi folosite bețișoare cari să reprezinte personajele din lecțiune. Înainte de a începe lecțiunea aranjează scena pentru cele două istorioare. Procură-ți figuri cari să fie folosite în legătură cu istorioarele. Vezi în „Parabolele Domnului Hristos" la pagina 168 o ilustrație în legătură cu pilda oii pierdute, și la pagina 187 una care reprezintă întoarcerea fiului risipitor.

Istorieară introductivă

Lidia era o fetiță mică care trăia împreună cu tatălul și cu mama ei într'un oraș mare. Ei aveau o prietenă la țară, pe care o vizitau din când în când. Ori de câte ori mama zicea: „Lidia, azi ne ducem la țară să o vedem pe Marioara și pe mama ei", Lidia bătea din palme și sărea în sus de bucurie și zicea: „Atunci nu-i așa că pot să mă duc cu Marioara la pădure și să culegem floricele?" Pentru Lidia era cea mai fericită zi când putea să se ducă la micuța ei prietenă dela țară. Dar odată s'a întâmplat ceva rău Lidiei și Marioarei când s'au dus la pădure. Ele găsise așa multe floricele frumoase încât s'au depărtat atât de mult de casă încât nu mai știau să se întoarcă înapoi. Se pierduse. Soarele începuse să co-

boare spre apus și ele știau că în curând avea să se facă întunec și că dacă nu întâlneau pe cineva care să le poată arăta drumul spre casă, ar fi trebuit să rămână toată noaptea în pădure. Ele se înfricoșară așa de rău și începură să strige. E ceva grozav să fii pierdut. Lidia și Marioara învățase acest verset de memorizat în școala de Sabat: „Chiamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi", și acum le venise în minte aceste cuvinte. „Hai să ne rugăm lui Isus să ne ajute să găsim calea spre casă", zise Lidia Marioarei. „Atunci", zise Marioara, de ce „suntem îngrijorate, când El ne-a făgăduit că ne va ajuta dacă ne rugăm Lui?" Apoi ele îngenuncheară pe o buturugă mare și se rugară lui Isus să le ajute să găsească calea spre casă. Și El le-a ajutat. Cât de fericite erau ele când s'au văzut acasă! Lecțiunea noastră de astăzi vorbește despre o oaie și despre un băiat, cari s'au pierdut și apoi au fost găsiți.

(Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Isus ne iubește chiar și când unora uităm și facem rău. El ne va ierta totdeauna dacă ne rugăm Lui.

Lecțiunea 3 — 18 Ianuarie, 1941

Corneliu dintre Neamuri și Petru Iudeu (Incheiere)

Neamurile primesc Duhul Sfânt

Simpla istorie a Evangheliei, prezentată într'o vorbire simplă, dar amestecată cu puterea convingătoare a experienței personale, era aceea care făcea apel către Neamuri cu aceeași putere ca și la Iudei, cari cu mintea și inima deschisă, se supuneau influenței sale convingătoare și atrăgătoare.

Cuvintele cu cari Petru răspunde la întrebarea sutașului erau în mare măsură o recapitulare a marilor fapte din istoria Evangheliei. Lucrarea lui Isus prin puterea Spiritului Sfânt se poate că era cunoscută deja ascultătorilor săi. Istoria crucificării era de asemenea cunoscută foarte bine. Aceste lucruri nu se întâmplaseră în ascuns. Dar a treia parte a cuvântării sale (versetele 39—41), în care apostolul vorbește despre învierea și arătarea Domnului către martorii alesi, dintre cari era și el unu, era plină de amănunte noi și minunate pentru ei. Observați invitația cuprinsă în versetul 43 adresată tuturor cari cred în Isus, spre iertarea păcatelor.

Spiritul Sfânt se revărsă asupra celor de față, ca și în ziua Cincizecimii. Acolo trebuie să fi avut loc acea minunată mișcare și însuflețire printre oameni, pe care o vedem în adunările

moderne, bine înțeles într-o formă deosebită, atunci când sunt mișcați de adierea cerească, așa cum este un lan în bătaia unui vânt ușor. Petru nu și-a terminat predica niciodată.

Părea ca și cum Spiritul Sfânt l-ar fi dat pe apostol la o parte, zicând: „Ai vorbit destul; lasă-mă acum pe mine!” — „Prin Biblie zi de zi”, F. B. Meyer, vol. VI, p. 31.

De ce primele roade dintre Neamuri, din Cezareea?

Este bine să notăm că Domnul a ales să cheme pe Corneliu din Cezareea ca prim rod din lumea păgână și să-l facă direct părtaș de împărăția Sa a harului, fără să-l mai treacă mai întâi prin gradele intermediare ale adoptării sau înfierii lui la poporul iudeu, ca în cazul samaritanului și al eunucului etiopian. În introducerea predicii sale, Petru se referă la el ca la „unul de alt neam” (după original, un străin), nevoind să folosească termenul mai puțin plăcut de „Neamuri”, după cum îi numeau apostolii și frații din Ierusalim. Fapte 11, 1. Cezareea fusese fondată de Irod cel Mare, și cum cea mai mare parte dintre locuitorii ei erau Greci și Romani, necreștinați, fusese ridicate temple mărețe pentru înaintarea culturii idolatre a păgânismului. Deoarece era capitala oficială a țării, era socotită a fi moștenirea Domnului în „Țara făgăduinței”. De-aci înainte Creștinismul trebuia să pătrundă în această fortăreață păgână și să ridice acolo un monument durabil al puterii Evangheliei, un simbol al viitoarelor sale cuceriri spirituale printre neamurile păgâne. Originea romană a lui Corneliu este de mare însemnătate când ne gândim la declarația lui Hristos, că împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela Iudei și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cucerite. Matei 21, 43. Intrarea pentru prima dată a lui Petru în lumea păgână a fost făcută în Cezareea. Nu după multă vreme, începu să se deslănțue din nou lupta între Iudei și Neamuri, care se termină cu dărâmarea Ierusalimului la anul 70 d. H., de

către armatele romane. — Adaptare după comentariul biblic al lui Daechsel.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Copiii le place mult istorioara cu oaia pierdută. Arată-le tablouri cu păstorul și cu oaia. Va fi foarte interesant să arăți în timp ce povestești, un tablou cu oaia rătăcită. Arată un tablou care să reprezinte pe Isus ca fiind Păstorul cel Bun. Lasă pe copii să povestească atât cât știu din această lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește din blocuri casa omului bogat și fă din cuburi magaziiile în cari erau strânse roadele sale. Infrumusețează locul cu arbori și pomișori și cu flori din grădină, sau artificiale. Alege figuri cari să reprezinte pe omul bogat și pe ispravnic. În altă parte a cutiei cu nisip, pot fi folosite bețișoare cari să arate cum ispravnicul chiamă la el pe datornicii stăpânului său și face cu ei o înțelegere ca să și-i facă de prieteni când nu va mai putea să stea în casa stăpânului său. Vezi în „Parabolele Domnului Hristos”, la paginile 337 și 339, ilustrații cu ispravnicul.

Istorioară introductivă

Mișu s'a dus cu tatăl lui la prăvălie să cumpere făină, pentru ca mama lui să poată face pâine și gogoși. Negustorul tocmai adusese un coș mare cu căpșuni. Lui Mișu îi plăcea căpșunile. Cum ar fi dorit să guste și el măcar una!? Și în timp ce tatăl lui vorbea cu negustorul, Mișu se dădu mai aproape de căpșuni, și fiindcă nu-l vedea nimeni, luă repede o căpșună din coș. Ce bună era căpșuna! și mai luă una și-apoi mai luă iarăși. Și fiindcă Mișu era așa de liniștit și tăcut, tatăl său se uită să vadă unde este și ce face. Ce surprins rămase el, văzând pe băiețușul lui că ia ceea ce nu-i aparține! Atunci tatăl îi zise: „Mișule, ai uitat porunca care zice: „Să nu furi?” Ai mâncat așa multe căpșuni din coș, încât negustorul nu poate să le mai vândă. Acum trebuie să iei bani din pușculița ta și să le plătești”. Mișu nu vroia să dea din banii lui, dar știa că făcuse rău, așa că plăti negustorului căpșunile pe cari le mâncase. Odată Domnul Isus a spus o istorioară despre un om care a luat ceea ce nu-i aparținea. Această istorioară o găsim în lecțiunea noastră de azi. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătură spirituală

Satana este acela care ne îndeamnă să facem rău. Dacă ne rugăm lui Isus El ne va ajuta să nu ascultăm de Satana.

Lecțiunea 4 — 25 Ianuarie, 1941

Petru istorisește experiența sa — Evanghelia ajunge la Antiohia

„Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință”. Fapte 11, 18.

Prezentarea logică și plină de dovezi a lui Petru, convinse pe cei cari îl ascultau. Stând pentru un moment tăcuți în meditație și rușinați de atitudinea lor de dinainte, critica lor se schimbă acum în laudă. Exclamația lor dovedește lămurit mirarea văzând cum providența lui Dumnezeu făcea Neamurile deopotrivă cu ei, poporul Său ales, prin coborirea ei asupra acestora.

Un eminent demnitar catolic (Cardinalul Faulhaber din Munchen), vorbind cu câțiva ani în urmă către un mare auditoriu în ajunul Crăciunului, făcu acest comentariu: „La niciun alt popor nu s'a accentuat vreodată așa de puternic deosebirea de sânge și de rasă, ca la Izraeliții prin Vechiul Legământ. Totuși, la împlinirea vremii doctrina rasei a fost înlocuită cu doctrina credinței. La ieslea din Betleem s'au întâlnit laolaltă Iudei și Neamuri, păstori din Iudeea și magi din Răsărit. În regatul acestui Copil, pentru a cita cuvintele solului Său, „Nu este nicio deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă”. Rom. 10, 12.

Lucrarea membrilor laici în Biserica Apostolică. Vers. 19—21.

Cu toate că prigoana a adus multă durere credincioșilor, fiindcă erau izgoniți din casele lor, totuși ei erau mișcați de spiritul apostolilor, cari declarase înaintea prigonitorilor lor: „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”. Fapte 4, 10.

Cu privire la lucrarea laicilor din primele zile ale Bisericii, cetim: „Cei mai mulți și cei mai cu succes misionari ai religiei creștine nu erau cei

cari erau învățători de profesie, ci membrii laici creștini, atât timp cât erau credincioși și tari... Insușirea deosebită a acestei religii era că oricine practica această credință, era în același timp și un infocat apărător al ei. Acești creștini aveau să facă să lumineze lumina lor înaintea oamenilor, astfel încât păgânii să vadă faptele lor bune și să laude pe Tatăl lor din ceruri. Dacă ei erau convinși pe deplin de cauza lor și dacă aveau să trăiască conform principiilor religiei lor, nu puteau să rămână neobservați. Purtarea lor trebuia să fie o pătrunzătoare și mișcătoare predică misionară. Convingerea că ziua judecării era foarte aproape, și faptul că se socoteau datori și răspunzători față de păgâni, era un nou factor care îi împingea la aceasta". — Dr. A. von Harnack, Noted Church Historian.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Redă istorioara din lecțiune cu exemple de bărbați ai lui Dumnezeu cari I-au fost credincioși Lui și lucrării Sale, ca Daniel, Abraam și Iacob.

Ilustrarea lecțiunii

În colțul stâng al cutiei cu nisip, fă o grămadă de nisip ca un deal, pe panta căruia clădește satul Betania, cu figuri de case, blocuri, pomi, etc... Fă să se observe mai bine casa lui Lazăr, a Mariei și a Martei. Să ai figuri pentru aceste două surori și bețișoare cari să reprezinte pe prietenii lor. Vorbește copiilor despre Lazăr care s'a îmbolnăvit rău și cum surorile lui au trimis să-L înștiințeze pe Isus. În partea mai joasă din colțul drept al cutiei reprezintă cu blocuri sau figuri, cetatea în care Se afla Isus împreună cu ucenicii Săi. Fă un drum care să meargă dela Betania la această cetate. Spune-le că Isus a mai întârziat două zile până să Se ducă la prietenii Lui. Reprezintă pe Isus printr'o figură, iar pe ucenici prin bețișoare, cum vin pe drum. Arată cum Marta îl întâlnește pe Isus pe drum afară din cetate, cum se întoarce acasă, și pe Maria ducându-Se să-L întâmpine și' ea. Într'un loc mai ridicat din colțul drept al cutiei fă mormântul în care e Lazăr mort. Puteți să udați nisipul și să faceți o groapă, cu o piatră deasupra ei. Puteți pune o figură de înger sau un înger care să păzească la mormânt, spre a găsi ocazia să vorbească copiilor despre îngerii noștri păzitori, cari vor fi cei dintâi cari ne vor saluta în dimineața învierii. Descrie în cuvinte pline de viață scena dela mormânt când Lazăr a ieșit afară.

Istoriografia introductivă

Copii, astăzi am să vă povestesc o

istorioară despre două surori și un frate al lor, și ce minune a făcut Isus pentru ei. (Istoriște povestirea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Isus nu uită pe prietenii Lui.

El este atotputernic și ne putem încrede în El.

Aceia cari mor în Domnul vor auzi glasul Său când va veni El.

Lecțiunea 5 — 1 Februarie, 1941

Moartea lui Iacob — Scăparea lui Petru din închisoare

Liberarea lui Petru. Vers. 6—11.

În Biblie vom întâlni multe cazuri în cari Dumnezeu a îngăduit ca copiii Săi să fie încercați chiar până la capăt, când orice speranță de scăpare părea nimicită și credința în făgăduințele Sale înșelată. Dar „Domnul în providența Sa a adus pe oameni acolo încât El să le poată pune la încercare puterea lor morală și să descopere motivele faptelor lor pentru ca ei să poată desăvârși părțile bune din ei și să lepede ce este rău. Dumnezeu

dorește ca servii Săi să ajungă să-și cunoască mecanismul moral al propriilor lor inimi". — „Mărturii”, vol IV, p. 85.

„De multe ori Dumnezeu întârzie cu răspunsul Său, până la culmea răbdării noastre; dar somnul lui Petru este un exemplu tipic de încrederea liniștită pe care ni-o putem pune în mod absolut în Dumnezeu, fie că avem să trăim ori să murim. Când Dumnezeu ne poruncește să ne ridicăm și să ascultăm, trebuie să ne supunem și să facem aceasta fără să ne mai gândim la piedecile cari ne stau în cale. Partea noastră, este să ne sculăm și să ne încingem; iar Lui îi revine să facă a cădea lanțurile și ca porțile de fier să se deschidă. Ce sunt porțile de fier pentru El, care a deschis drum prin Marea Roșie! Ingerul ne conduce în mod suprana-

tural, atât timp cât suntem orbi și neinstare a judeca noi înșine. Dar de îndată ce suntem în stare să examinăm o chestiune, el ne părăsește, lăsându-ne să ne folosim de facultățile noastre date de Dumnezeu". — „Prin Biblie zi de zi”, vol. VI, F. B. Meyer, p. 33.

Soarta lui Irod e pecetluită

Iosif Flaviu, guvernator al Galileei în timpul războiului iudeilor, și cunoscut istorician, confirmă cele spuse de Luca cu privire la moartea misterioasă a lui Irod, în cartea sa intitulată „Antichitățile iudeilor”, vol XIX, 8. 2, care se crede c'ar fi fost scrisă nu mai târziu de anul 94 d. H. Ca un rezumat al asemănărilor dintre darea de seamă a lui Flaviu și cele redade de Luca, cetim:

„Acestea acordă una cu alta, în următoarele puncte: Amândouă povestirile ne spun că moartea lui Irod s'a întâmplat în Cezareea, unde venise cu puțin timp mai înainte; că primul atac al bolii sale a fost într'o adunare publică în fața căreia el apăruse cu multă ceremonie, îmbrăcat cu un vestmânt măreț; că, puțin înainte de atac, mulțimea îi adusese laude într'un mod nelegiuit, închinându-se înaintea lui ca și cum ar fi fost Dumnezeu; că regele nu a refuzat nici nu a oprit lingușirile acestor idolatri; și că puțin după aceea a murit în chinuri îngrozitoare. Și mai observăm că atât Luca cât și Iosif se potrivesc, prezentând boala sa ca o pedeapsă divină pentru că n'a respins laudele mulțimii”. — Comentariu asupra Faptelor Apostolilor, Gloag, vol I, pp. 436. 437.

Vorbind despre boala lui Irod, după cum este specificat de Flaviu, acest autor zice: „Aceasta este una dintre cele mai grozave boli la care este supusă natura omenească, și se pare a fi rezervată de Dumnezeu pentru tirani și prigonitori. Exemple de acestea sunt înscrise rar în istorie, și aproape în totalitatea cazurilor, aceia cari au fost atinși de ea erau ticăloșiți din cauza cruzimilor lor”. — Id., p. 435.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Povestește din nou istorioara minunată despre învierea lui Lazăr. Vorbește despre durerea din unele familii din cauză că unii dintre cei iubiți au fost luați dela ei prin moarte, și cum toți cari au murit iubind pe Isus, vor fi chemați afară din mormintele lor de El, când va veni pe norii cerului. Cetiți în Isaia 35. Prezintă-le venirea lui Isus ca o ocazie fericită pentru cei cari îl iubesc.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește într'un colț din cutia cu

nisip un grup de case, din blocuri sau figuri, iar cea mai mare dintre ele să fie a judecătorului. Caută figuri cari să reprezinte pe judecător și pe văduvă. Sunt diferite figuri cu o femeie în genunchiată, sau ceva asemănător. Bețișoarele pot reprezenta pe oameni. Spre a ilustra povestirea despre Farișeul și vameșul cari se roagă, arată-le copiilor ilustrația din „Parabolele Domnului Hristos”, dela pagina 139. Dacă ai figuri de copii, poți aranja în cutia cu nisip scena cu Isus binecuvântând copilașii. Există o ilustrație cu Isus împreună cu trei copii, unul din ei stând pe genunchiul Lui. Spre a face scena cât mai reală, așează grupuri de oameni, mame cu copilașii lor și în sfârșit toate figurile de copii pe cari le aveți. Dacă aveți și figuri de copii de alte neamuri, puneți-le și pe acestea și spuneți copiilor că Isus iubește pe toți copiii albi, roșii și galbeni ca și pe cei negri. Cutia poate fi făcută și mai atrăgătoare, folosind în afară de scenă figuri de pomi. În „Hristos, Lumina lumii” la pagina 436, este o ilustrație cu Isus binecuvântând copiii.

Istorieara introductivă

Pământul acesta se aseamănă cu o minge mare pe care trăiesc foarte mulți oameni. Unii locuiesc la țară, alții în orașe. Unii sunt bogați, dar cei mai mulți sunt săraci. Unii din ei sunt buni, dar alții răi. Isus a venit în lume ca să spună la oricine despre Dumnezeu, Tatăl Său ceresc, și să ne ajute să-L iubim. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățatură spirituală

Isus iubește pe copilași, fără deosebire cine sau ce sunt.

El ne aude când ne rugăm.

Lecțiunea 6 — 8 Februarie, 1941

Inceputul primei călătorii misionare a lui Pavel

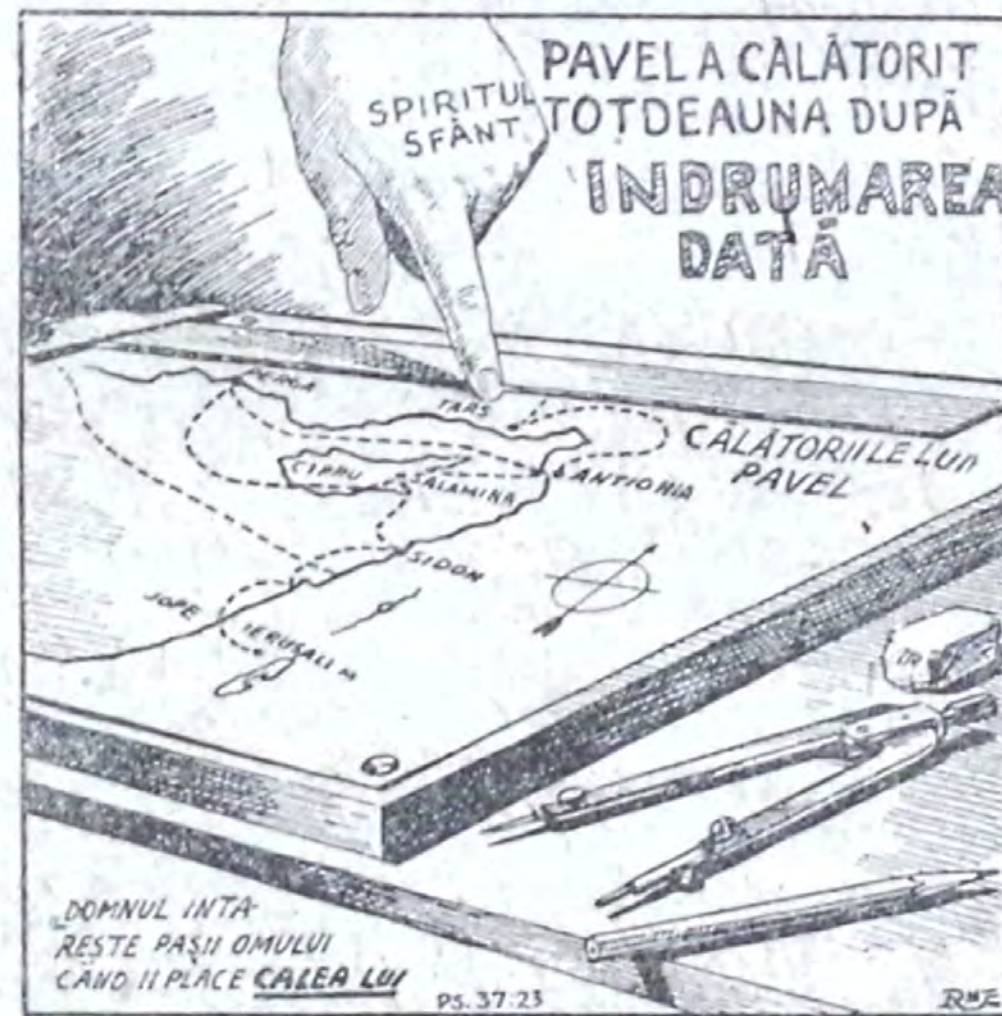
Inceputul unei campanii misionare. Fapte 13.

„Acesta este unul dintre cele mai mari capitole din Noul Testament, care dă o nouă direcție lucrării Evangheliei, care de-acum înainte pătrunde până la cele mai depărtate părți ale lumii. Fapte 1, 8. Se pare că biserica mamă din Ierusalim era prea conservatoare ca să se lase mișcată de indemnul și puterea Spiritului Sfânt, de a porni cât mai grabnic la o evanghelizare universală, și că El avea să Se folosească de o biserică mai activă, și anume cea din Antiohia, care simțea mai multă dragoste pentru omenire, fiindcă ea se înălța la hotarul întinsei lumi păgâne, asemenea unui far pe țărmul unei mări întunecate și

pustii”. — „Prin Biblie, zi de zi”, vol VI, F. B. Meyer, p. 34.

„Duhul Sfânt a zis: Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul”. Fapte 13, 2.

Prigoana fusese un mijloc de a aduce Evanghelia din Iudeea în Antiohia, în nordul Siriei. Ca un însemnat centru politic, comercial și cultural, legat fiind cu orice parte din Imperiul Roman printr'un minunat sistem de comunicație, Antiohia era un potrivit ideal pentru răspândirea Evangheliei. Biserica puternică care fusese întemeiată acolo era, ca să zicem așa, o avant — gardă, în acest loc strategic, poarta principală spre lumea păgână.

Insuflețiți de personalități atât de importante ca Barnaba și Saul, cari aveau o viziune și o concepție mai largă despre solia Evangheliei, credincioșii se gândeau la o hotărâită mișcare de înaintare, când Spiritul Sfânt le-a spus să pună la o parte pe acești doi oameni pentru adevărata lucrare la care îi chemase și îi pregătise Providența.

Deși Saul primise chemarea directă dela Domnul cu câțiva ani mai înainte, totuși este semnificativ că atunci când sosi timpul, biserica, ca un trup organizat trebuia să fie condusă de Duhul Sfânt într'un mod atât de vădit, ca să întărească această alegere divină printr'o întărire și însărcinare formală. În felul acesta credincioșii garantau sprijinirea spirituală și materială a acestor oameni, cari erau trimeși acum ca primii lor misionari străini din acest loc. Observând primele legături dintre ei, pare firesc ca în această primă călătorie Barnaba și Saul să fie socotiți ca împreună — lucrători, însărcinați de a duce Evanghelia în locuri depărtate.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Povestește despre mamele cari își aduceau copilașii la Isus ca El să-i binecuvinteze. Pentru aceasta, citește

mai înainte în „Hristos, Lumina lumii”, la pagina 435—440. Incheie, cântând împreună cu copiii cântarea „Toți copilașii ce vin la Isus”.

Ilustrarea lecțiunii

Desparte cutia cu nisip în două, printr'o diagonală care să unească două colțuri opuse, și care să reprezinte râul Iordan. Apa poate fi reprezentată prin bucăți de oglindă, hârtie colorată sau foiță de cositor; iar malurile râului pot fi înfrumusețate cu pomi, arbuști și pietricele. De o parte a râului clădește cetatea Galileei din blocuri sau figuri de case. De partea cealaltă așează-L pe Isus, ucenicii și mulțimea care îl urma pe Isus și copii. Alege dintre figurile de oameni una mai impunătoare care să reprezinte pe tânărul bogat. Clădește din blocuri o casă frumoasă, împodobind-o de jur împrejur cu pomi și flori. Aceasta reprezintă casa frumoasă a tânărului fruntaș, la care i s'a cerut să renunțe, spre a urma pe Isus. O inimă mare făcută din hârtie albă și cu o pată neagră pe ea, va ajuta să fixați în mintea copiilor ideea aceasta din lecțiune, că deși tânărul bogat păzise toate poruncile și trăise o viață curată și bună, totuși el avea o slăbiciune, care ne face să ne gândim la pată neagră de pe hârtia albă. Această pată rea era iubirea de sine și de bani. El se gândea mai mult la banii săi decât la Isus. El nu era bucuros să împartă ceea ce avea cu cei săraci și lipsiți. (Indeamnă pe copii să împartă lucrurile bune pe cari le au, cu cei mai săraci decât ei).

Istorieara introductivă

„Mircea, tăticu trebuie să plece acum cu trenul. Sunt zece lucruri pe cari aș dori să le faci în fiecare zi, și să nu le uiți. Îți las să faci tot atâtea lucruri câte degete ai tu la mâini și la picioare. Ia adu mâna încoala! Vom începe cu degetul cel mic. Primul deget zice: „Curăță-ți unghiile!” Celălalt deget: „Spală-ți urechile!” Degetul mijlociu: „Spală-ți dinții!” Următorul: „Piaptănă-ți părul!” Al cincilea deget zice: „Umple cutia cu lemne sau adu lemne!” Apoi celelalte zic la rând: „Du-te până la băcănie!” „Adu apă!” „Inchide ușa încet!” „Stai cu frățiorul cel mic în timp ce mama doarme!” „Curăță-ți pantofii murdari!”

„Acum, Mircea, spune după mine toate acestea, ca să nu uiți ce-ți spune fiecare deget!” Mircea le-a spus pe toate foarte bine. „Însă ia seama, că aceste lucruri de obicei se uită a se face. Ai grijă să le faci pe toate în timp ce eu sunt plecat!”

Tatăl lui Mircea a plecat după aceea cu primul tren. El a lipsit de-acasă două săptămâni. Ce fericit era Mircea când tăticul lui s'a întors acasă! El alergă înaintea lui și-i spuse: „O, sunt atât de bucuros că ai venit acasă! Am făcut tot ce mi-ai spus”.

„Vino'ncoa să văd”, îi răspunse tatăl. Și se uită la dinții lui Mircea, la pantofi, la mâini; iar mama zise: „Mircea a fost foarte cuminte și a împlinit toate. El a fost ascultător”.

Apoi tatăl se uită la urechile lui Mircea. Da, erau curate — dar pe după fiecare ureche, în cuta aceea mică era un mic loc murdar.

„Până aci, Mircea, toate au fost bune, afară de aceasta. Ai uitat să te speli pe după urechi”.

„O, niciodată nu m'am gândit la aceasta”, zise Mircea. „N'am putut să văd după ureche”.

Cât au răs tatăl și mama lui când au auzit aceasta! „Ai făcut destul de bine pentru un băiețuș ca tine, dar de-acum înainte să ai grijă să te speli și după urechi; atunci ai să fii curat de tot. Acum du-te și spală-te”.

Mircea luă în grabă săpun și apă și se spală bine de tot.

Această povestire ne face să ne gândim la o istorioară din Biblie. Copii, astăzi am să vă spun o istorioară despre un om bogat care ținea mai mult la banii lui decât la Isus. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Isus vrea să-L iubim pe El mai mult decât orice și decât pe oricine.

Lecțiunea 7 — 15 Februarie, 1941

Pavel predică Iudeilor — După aceea Neamurilor

Duh de viață și de moarte. Fapte 13, 42.

„Aci avem un exemplu minunat de felul cum Evanghelia poate fi un duh de viață pentru unii, sau de moarte pentru alții, potrivit felului cum este primită în inima auzitorilor. Acolo era o adunare în care erau strânși laolaltă Iudei, prozeliti și alte neamuri. Ei aveau toți aceleași ocazii: toți ascultau aceeași Evangheliie și din gura aceluiaș predicator. Unii, pe dată ce auzeau cuvântul, credeau; sufletele lor flămânzeau de a afla și de a ști mai mult despre mântuirea dată de Dumnezeu. Aceștia se țineau după predicatori afară din sinagogă; ei flămânzeau după cuvintele lor; ei ascultau de îndemnul lor. În Sabatul următor s'au dus din nou la sinagogă. Ne putem da seama cât de mult îi apăsa acest gând pe inimă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Ne putem închipui cât se luptau ei să iasă din întunec la lumina lui Hristos; cum vestea cea nouă despre iubirea răscumpărătoare și despre harul ispășitor dădea naștere la noul gânduri în lăuntrul sufletelor lor; cum urmau ei cuvintele prin cari găsiseră pace și viață în Isus Hristos. Evanghelia era pentru ei „un duh de viață spre viață”. Dar erau și alții cari

auzeau cuvântul, dar nu credeau. Conștiința lor nu era trezită față de păcat; inimile lor nu erau mișcate de iubirea lui Dumnezeu; ei nu doreau după mai multă lumină și după mai multă cunoștință despre Domnul cel plin de slavă; ei nu se umileau în fața crucii; dar iubirea lor de sine era atinsă, mândria lor ațâțată, și astfel

se deșteptă în ei invidie și ură pentru succesul Evangheliiei. Ei respingeau adevărul care făcea să scadă importanța lor; ei disprețuiau lumina în care măreția lor avea să se ofilească; ei urau bunurile în fața cărora propriile lor bunuri piereau în păcat. Ei îl cunoșteau pe Hristos numai pentru a se împotrivi Lui; iar Cuvântul Său îl cunoșteau numai ca să-L vorbească de rău. Evanghelia harului lui Dumnezeu ajunsese la ei, dar purtarea lor după aceea era mai rea decât înainte. Pentru ei, Evanghelia era „un duh de moarte spre moarte”. — The Pulpit Commentary, Acts, vol. I, p. 412.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Arată un tablou cu tânărul bogat. Pune câteva întrebări simple cu privire la acest tânăr bogat. Lasă pe copii să spună cât își aduc aminte din această lecțiune. Incheie arătându-le o ilustrație cu noul Ierusalim (vezi „Timpul nostru în lumina profețiilor”, la pagina 331), iar în cealaltă mână să ai o figură cu o casă frumoasă. Arată deosebirea dintre o casă din cer și una de pe pământ. Când va veni Isus, acolo nu va mai fi nicio întristare, nicio suferință și niciun necaz. (Citește 1 Cor. 2, 9). Cere copiilor să facă alegerea între bogățiile pământului și cele pe cari ni le oferă cerul.

Ilustrarea lecțiunii

Intr'o parte din cutia cu nisip aranjează o vie, folosind mlădițe mici de plante adevărate sau artificiale cari să reprezinte vițele. La un capăt al viei clădește casa vierului. În cealaltă parte a cutiei clădește un oraș făcând să se observe piața. Se poate face

un drum care să ducă dela vie la piață. Gospodarul, ispravnicul și lucrătorii din vie pot fi reprezentați prin figuri sau bețișoare. Poți să ai la îndemână și o figură sau o ilustrație cu struguri și cu o vie.

Istoriară introductivă

(Arată copiilor un ban). Câți din voi ar vrea să aibă unu că acesta? Eu cunosc un băiețuș căruia îi place să aibă bani, dar el nu ține la ei mai mult decât la orice. Sunt alte lucruri cari îi plac mai mult. Intr'o zi mama lui era obosită. Spălase toată ziua la rufe, și acum când le terminase vroia să se culce. Dar tocmai când să se așeze în pat, își aduse aminte că nu are pâine pentru masă. „Paul”, strigă ea. Paul răspunse numaidecât. „Mămica a uitat să cumpere pâine de dimineață”, îi zise ea; „du-te tu în locul meu, și după ce vei veni am să-ți dau un leu”.

„O, mămico, dar eu nu fac aceasta pentru ca să capăt un leu”, zise Paul; „eu sunt copilul tău, și îmi place să mă duc ori unde mă trimiteți”.

Nu-i așa că băiețușul acesta iubea pe mămica lui mai mult ca banii? Cred că da. Și în timp ce Paul era plecat, ea își zise în sine: „Ce băiat bun am eu! Lui îi place să lucreze pentru mine și niciodată nu vrea să fie răsplătit pentru aceasta”. Oare nu ne place să știm că tot ce alții săvârșesc pentru noi, este făcut din iubire? Acum am să vă spun o poveste despre niște oameni cari lucrau numai pentru bani. Lor nu le păsa deloc de omul pentru care lucrau, și nici de lucrarea pe care o făceau. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Isus are nevoie și de copilași, ca ei să lucreze pentru El.

Lecțiunea 8 — 22 Februarie, 1941

Pavel și Barnaba la Iconia, Lистра și Derbe

„Zei s'au pogorît la noi în chip omenesc”. Fapte 14, 11.

„Impresia pe care minunea o făcu printre păgânii cari erau adunați, de sigur într'un mare număr, era ceva neobișnuit, și, într'adevăr, fără precedent. Vindecarea ologului apărea în ochii lor atât de minunată și ca un fapt cu totul dumnezeesc, încât le venea să creadă că acești oameni cari îi învăța această doctrină cerească și exercitau aceste puteri supranaturale, n'ar putea fi altceva decât zei în chip omenesc”. — Lange's Commentary, Acts, p. 265.

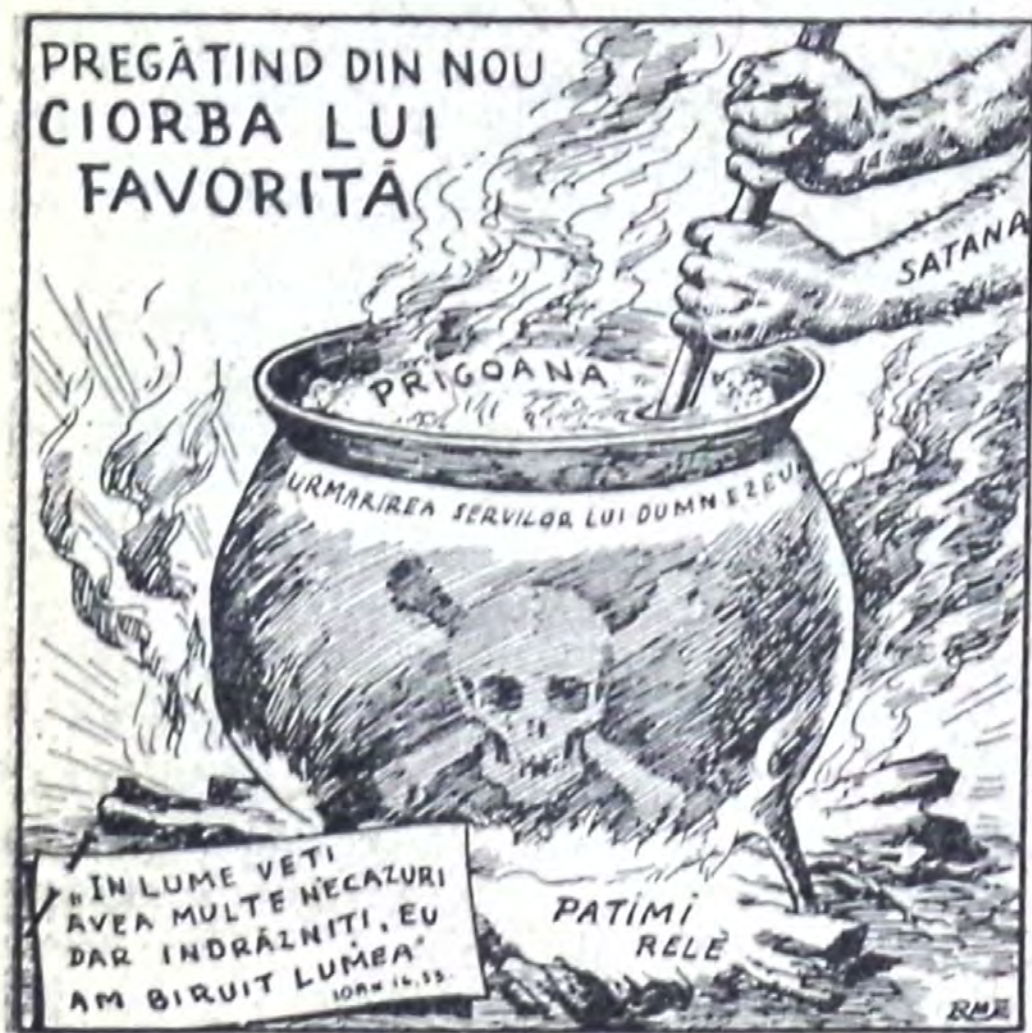
Dacă păgânii recunosc pe Dumnezeu ca autor al tuturor lucrurilor și al tuturor binefacerilor, ce-ar trebui să gândim noi despre acei creștini cari blesteamă pe Acela pe care nu-L cu-

nosc, nici nu-L înțeleg? Aceste fabule păgâne, despre venirea zeilor, reprezintă o oarecare parte de adevăr; ele ne arată o amintire întunecată despre fericirea din Paradis, când Dumnezeu umbla împreună cu omul, și ele ținesc, într'un fel necunoscut de păgâni, la restabilirea ființei decăzute și nenorocite a omului, prin întruparea lui Dumnezeu în Hristos". — Id., p. 268.

„Ei au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu". Fapte 14, 27.

„Biserica din Antiohia îl încredințase (pe Pavel) harului lui Dumnezeu. Ei l-au trimis să lucreze cu Barnaba acolo unde îi chemase Spiritul Sfânt. Cei din Antiohia se rugau pentru el și îl așteptau să se întoarcă. La urmă, după ce și-a isprăvit lucrarea, el s'a întors la ei, cari așteptau acum să le istorisească cele ce făcuse.

„Era o adunare măreață atunci când Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi de o parte pe Barnaba și pe Saul"; și biserica i-a pus de o parte și i-a trimis. Această adunare era minunată și prin faptul că era plină de speranță și măreția unei noi lucrări. Oamenii pe cari ei îi pusese de o parte sunt de față; unul din ei este lovit și slăbit; el poartă pe corpul său semnele lui Isus. Despre ce au să vorbească ei? „Ei au istorisit". Au vorbit ei despre greutăți, despre pietre și lovituri? Da, dar cum au vorbit ei? Luați aminte la scurtul raport de biruință. „Ei au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei, și cum deschisese Neamurilor ușa credinței". Punctul principal al vorbirii lor era despre activitatea divină. Celelalte lucruri erau în afara preocupărilor lor, sau puse în legătură cu aceasta. Dar lucrul cel mai de seamă pe care l-au spus Bi-

sericii era acesta, că Dumnezeu deschisese Neamurilor ușa credinței. Acesta a fost raportul. — „Faptele Apostolilor", Morgan, pp. 353. 354.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Cu ajutorul ruloarelor cu tablouri,

repetă versetele de memorizat dela începutul trimestrului până la lecțiunea de azi. Dacă e timp, pune copiilor scurte întrebări cu privire la fiecare lecțiune, spre a le da ocazia să poată spună cele ce știu în legătură cu aceste lecțiuni.

Ilustrarea lecțiunii

Desparte cutia cu nisip în două, printr'o diagonală care să arate un drum, făcându-l să apară cât mai real prin folosirea de pietre, copaci și pomișori. La cele două capete ale drumului clădește câte o cetate din blocuri sau figuri, — una din ele care să reprezinte cetatea în care se află Isus împreună cu ucenicii, iar cealaltă să reprezinte Ierusalimul, spre care se îndreaptă ei. De-a-lungul drumului fă case din blocuri sau figuri. Pot fi folosite bețișoare cari să reprezinte mulțimea ce trece pe drum.

Istorieara introductivă

Când Isus a fost pe pământ a vizitat multe orașe și sate, și spunea oamenilor cât de mult îi iubește El și cum venise ca să-i mântuiască din păcatele lor. Una dintre cetățile mari pe care a vizitat-o El, era Ierusalimul. Acolo se găsea mărețul templu pe care ei îl adorau. Dar nu mulți din Ierusalim credeau în El, și aceasta îl mâhnea adânc pe Domnul. El știa că oamenii răi pusese la cale să-L omoare. În lecțiunea noastră de astăzi, Isus Se duce din nou la Ierusalim. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în lecțiuni pentru copii).

Invățătura spirituală

Isus dorește să fim buni și neegoști. El dorește să lucrăm pentru El.

Lecțiunea 9 — 1 Martie, 1941

Consiliul Suprem la Ierusalim

„Lucrurile jertfite idolilor". Fapte 15, 29.

„Această chestiune a fost discutată cu multă căldură în adunare. În legătură strânsă cu chestiunea tăierii împrejur mai erau și multe altele cari cereau un studiu îngrijit. Una din aceste probleme era aceea cu privire la atitudinea ce trebuia luată față de obiceiul de a aduce idolilor jertfe de mâncare. Mulți din Neamurile convertite trăiau printre oameni neștiutori și superstițioși, cari aduceau foarte des daruri și jertfe idolilor. Preoții acestui cult păgân făceau negustorie întinsă cu darurile aduse lor; și acum Iudeii se temeau ca nu cumva păgânii convertiți să aducă Creștinismului o reputație rea prin cumpărarea de lucruri ce fusese oferite idolilor, întărind în modul acesta, într'o oarecare măsură, obiceiurile idolatre.

„Și apoi, păgânii erau obișnuiți să mănânce carnea animalelor cari fusese sugrumate, în timp ce Iudeii fusese instruiți din partea lui Dumnezeu ca atunci când animalele erau omorite spre a fi mâncate, să ia seama în deosebi ca să se scurgă sângele din ele; altfel carnea nu avea să fie socotită ca sănătoasă. Dumnezeu dăduse iudeilor aceste porunci, cu scopul de a-și păstra sănătatea. Iudeii socoteau ca păcat a folosi sângele spre a-l mânca. Ei știau că sângele era vieața, și că vărsarea de sânge era o urmare a păcatului". — „Faptele Apostolilor" p. 191.

O vieță morală

„Neamurile, și în special Grecii erau cât se poate de neînfrânați, și primejdia era ca unii, cu inimile neconvertite, să facă din credință numai ceva de formă, fără a renunța la obiceiurile lor rele. Creștinii iudei nu puteau tolera imoralitatea, care de păgâni nu era privită întocmai ca o crimă. De aceea Iudeii țineau atât de mult ca tăierea împrejur și păzirea legii ceremoniale să fie impusă și Neamurilor convertite ca o dovadă a sincerității și devoțiunii lor. Ei credeau că aceasta ar împiedeca adăugarea la biserică a acelor cari, primind credința fără o adevărată convertire a inimii, ar putea să aducă după aceea ocară asupra lucrării prin imoralitate și exces". — Id., p. 192.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Arată copiilor un tablou cu cetatea Ierusalimului, spunându-le că în această cetate a fost răstignit Domnul Isus.

Ilustrarea lecțiunii

În partea dreaptă a cutiei cu nisip clădește orașul Ierihon din blocuri sau figuri de case, împodobindu-l de jur împrejur cu pomi, spre a părea cât mai frumos. Fă în cetate și o sinagogă, care să se observe mai bine dintre celelalte case. Fă un drum care să

ducă la Ierihon, iar de-acolo mai departe la Ierusalim. Reprezintă pe Isus și pe ucenici în drum spre Ierihon, prin bețișoare sau figuri, iar mulțimea poate fi reprezentată tot prin bețișoare. Așează o figură de om pe marginea drumului la intrarea în Ierihon, care să reprezinte orbul pe care l-a vindecat Isus. O figură mică de om pusă într'un pom de pe marginea drumului ce trece prin Ierihon poate reprezenta pe Zacheu. Pe drum, în apropiere de locul unde se află Zacheu, o mare mulțime de oameni se îngrămădește în jurul lui Isus, care acum a intrat în Ierihon.

Istoriouă introductivă

Care din voi n'a văzut vreodată un orb? Vă puteți închipui voi ce însemnează a fi orb? Noaptea, dacă nu aprindeți lumina în casă, nu puteți face niciun pas, fiindcă vă izbiți de lucrurile din jurul vostru, pe cari nu le puteți vedea din cauza întunecului. Tot așa e și pentru orbi, numai că pentru ei e totdeauna noapte. Boala aceasta nu se poate vindeca prin niciun mijloc. Dar astăzi am să vă povestesc despre o minune pe care a făcut-o Isus, care a vindecat un orb, dându-i vederea. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățatură spirituală

Isus dorește să fim smeriți și să îndreptăm orice rău din viața noastră.

Lecțiunea 10 — 8 Martie, 1941

Â doua călătorie misionară a lui Pavel — Pavel și Sila la Filipi

„Să ne întoarcem”. Fapte 15, 36.

„După ce petrecu câțva timp lucrând în Antiohia, Pavel propuse tovarășului său de lucru să plece într'o altă călătorie misionară. „Să ne întoarcem”, îi zise el lui Barnaba, „și să mergem pe la frații din toate cetățile, în cari am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac’.

„Atât Pavel cât și Barnaba priveau cu multă dragoste pe cei cari primise de curând solia Evangheliei prin lucrarea lor, și acum doreau să-i mai vadă odată. Niciodată Pavel nu a uitat această grijă. Chiar și când se găsea în depărtate câmpuri misionare, departe de locul primei sale activități, el continuă să poarte pe inima sa sarcina de a îndemna pe acești convertiți să rămână credincioși, să ducă sfîntirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. El căuta întruna să-i ajute să devină de sine stătători, creștini desăvârșiți, statornici în credință, plini de zel și consacrați din toată inima lui Dumnezeu și lucrării de înaintare a împărăției Sale”. — „Faptele Apostolilor”, p. 201.

Timotei

„Pavel iubea pe Timotei, adevăratul copil’ al său în credință’. De multe ori marele apostol lua deoparte pe tânărul ucenic, și-i puneă întrebări cu privire la istoria biblică; și pe când mergeau din loc în loc, îl învăța cu îngrijire cum să facă o lucrare plină de succes. În toate călătoriile lor împreună cu Timotei, Pavel și Sila căutau să adâncească impresia ce se formase deja în mintea lui, despre caracterul sfânt și serios al lucrării de slujitor al Evangheliei.

„În lucrarea sa, Timotei se gândea mereu la sfaturile și învățăturile lui Pavel. El nu făcea nimic din impuls, ci dovedea o judecată și o cugetare liniștită, întrebând la fiecare pas: Aceasta este calea Domnului? Duhul Sfânt găsisese în el unul care putea fi aranjat și format ca un templu pentru locuirea acolo a Prezenței divine.

„Când învățăturile din Biblie sunt puse în practică în viața de toate zilele, ele au o adâncă și puternică influență asupra caracterului. Aceste învățături Timotei le învăță și le practică. El nu avea cine știe ce talente strălucite; dar lucrarea sa era de preț fiindcă el întrebuintă puterile date lui de Dumnezeu, în serviciul Invățătorului său. Cunoștința sa despre evlavie trăită îl deosebea de ceilalți credincioși, și îi dădea influență”. — „Faptele Apostolilor”, pp. 204. 205.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Pune copiilor întrebări simple din lecțiunea trecută, în felul acesta ajutându-i să povestească atât cât știu despre vindecarea orbului și despre Zacheu. Accentuiază asupra faptului că Zacheu, deși era bogat, spre deosebire de tânărul bogat despre care am învățat într'una din lecțiunile trecute, a fost gata să împartă din averea sa săracilor, spre a putea urma lui Isus.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește din blocuri sau figuri satul

Betania, în care să se observe bine casa lui Lazăr în care a venit Isus împreună cu ucenicii Săi, cari pot fi reprezentați prin figuri sau bețișoare. Reprezintă prin bețișoare mulțimea care vine să-L vadă pe Isus. Într'un loc în afară de sat, deoarece în casă nu este loc, poți așeza masa pregătită de Marta. Masa și farfuriile pot fi procurate, în același fel ca la lecțiunea 1-a, la ospățul cel mare. În „Hristos, Lumina lumii” la pagina 474 este o ilustrație cu Maria spălând picioarele lui Isus.

Istoriouă introductivă

Cunosc o fetiță, mică ca voi, care avea multe bunătăți și jucării, cumpărate de tătucul ei. Marioara, așa se numea ea, avea o prietenă bună pe Lia pe care o iubea mult de tot, dar ai cărei părinți erau foarte săraci. Fiindcă Lia n'avea jucării, se ducea la Marioara să se joace cu jucăriile ei. Marioara avea o inimă așa de bună, încât ori de câte ori avea câte ceva bun, bomboane sau prăjituri, le împărțea cu Lia. Care dintre voi nu face la fel ca Marioara? Lui Isus nu-i place să fim egoiști. În lecțiunea de astăzi vom învăța despre o femeie săracă care, fiindcă-L iubea mult pe Isus l-a spălat picioarele cu un parfum foarte scump, pe care îl cumpărase ea cu mult sacrificiu. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățatură spirituală

A iubi pe cineva cu adevărat însemnează a fi gata să sacrifici tot ce ai mai de preț pentru el.

Lecțiunea 11 — 15 Martie, 1941

In Tesalonic și Berea

In Tesalonic

„Pe când Pavel vestea cu îndrăzneală sfântă Evanghelia în sinagoga din Tesalonic, valuri de lumină erau revărsate asupra adevăratei însemnătăți a riturilor și ceremoniilor în legătură cu serviciul cortului. El îndrepta mințile ascultătorilor săi dincolo de serviciul de pe pământ și de lucrarea lui Hristos în sanctuarul din cer, spre timpul când, sfârșindu-și lucrarea Sa de mijlocitor, Hristos va veni iarăși cu putere și cu o mare slavă, și va restabili Impărăția Sa pe pământ. Pavel credea în a doua venire a lui Hristos; și atât de lămurit și cu atâta tărie prezenta el adevărurile cu privire la acest eveniment, încât asupra minților multora din cei cari ascultau, aceasta făcea o impresie ce nu putea fi ștersă niciodată.

„Treisabate la rând, Pavel a predicat Tesalonicenilor, discutând cu ei din Scripturi cu privire la viață, moarte, înviere, despre lucrarea și despre viitoarea slavă a lui Hristos.

„Mielul care a fost junghiat dela întemeierea lumii”. El proslăvi pe Hristos, a cărui lucrare bine înțeleasă este cheia ce deschide Vechiul Testament al Scripturilor, dând intrare liberă spre comorile lor nenumărate.

„Când adevărurile Evangheliei au fost vestite astfel cu mare putere în Tesalonic, a fost atrasă atenția a mari mulțimi. Unii din ei, și o mare mulțime de Greci temători de Dumnezeu, și multe femei au crezut, și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila”. — „Faptele Apostolilor”, pp. 228. 229.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Amintește pe scurt despre ungerea cu mir a lui Isus, scoțând în evidență ideea că orice faptă bună făcută pentru Isus dovedește iubire față de El.

Ilustrarea lecțiunii

Clădește din blocuri sau figuri de case, cetatea. Ierusalimului în care Templul să apară cât mai mareț și impunător. Fă un drum mai larg care să ducă la Ierusalim. Reprezintă pe Isus și pe ucenici prin figuri sau bețișoare și tot astfel și mulțimea cea mare care îi urmează. În timp ce Isus înaintază pe drum înconjurat de mulțime, presară dinaintea Lui floricele sau verdeață, spre a ilustra scena când gloata în bucuria ei arunca ramuri de finic înaintea lui Isus, dându-I onoare ca unui rege. Dacă nu aveți o figură de măgăruș care să facă scena cât mai reală, arată copiilor ilustrația din „Hristos, Lumina lumii”, la pagina 484, care reprezintă intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim. Așează în curtea templului figuri de oameni și de animale cari să reprezinte pe cei cari făceau negustorie în templu. Când Isus S'a apropiat de templu, dărâmă cu mâna mesele și tarabele negustorilor, iar pe negustori și animale scoate-le din curtea templului, făcând astfel scena cât mai reală.

Istorieară introductivă

Copii, fiți atenți, căci astăzi am să vă povestesc ceva frumos, despre niște copilași cari iubeau mult pe Domnul Isus. Când a intrat El în Ierusalim ei I-au cântat cântări de laudă și aruncau floricele în calea Lui. (Continuă lecțiunea, așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătură spirituală

Lui Isus îi place să asculte cântările de laudă ale copiilor.

Lecțiunea 12 — 22 Martie, 1941

Pavel la Atena

„Unui Dumnezeu necunoscut”.
Fapte 17, 23.

„Cu mâna întinsă spre templul plin de idoli, Pavel își vărsă tot focul inimii sale și arată rătăcirile religiei ateniensilor. Cei mai învățați dintre ascultătorii săi rămaseră uimiți, când auziră argumentele sale. El se arată cunoscător al operelor lor de artă, literatură și religie. Vorbind despre statuile și idolii lor, el declară că Dumnezeu nu putea fi asemenea chipurilor făurite de oameni. Cu alte cuvinte, acești idoli sculptați nu puteau să reprezinte slava lui Iehova. El le aminti apoi că aceste chipuri nu aveau viață, și că erau conduse de putere omenească, mișcându-se numai când erau mișcate de mâinile oamenilor; prin urmare, cei cari se închinau lor erau în toate privințele superiori idolilor la cari se închinau”. — „Faptele Apostolilor”, p. 237.

Intre învățații Atenei

„Intre cei cari ascultau cuvintele lui Pavel erau unii în a căror minte adevărurile prezentate aduseră convingere; dar ei nu vroiau să se umilească în a recunoaște pe Dumnezeu și a primi planul mântuirii. Nici elocința

cuvintelor, nici tăria argumentelor nu poate converti pe păcătos. Singură puterea lui Dumnezeu poate aduce

adevărul în inimă. Cel care în mod continuu se îndepărtează de această putere nu poate fi ajuns. Grecii umblau după înțelepciune, totuși pentru ei solia crucii era o nebunie deoarece ei prețuiau propria lor înțelepciune mai mult decât înțelepciunea care vine de sus.

„În mândria lor față de înțelepciunea și inteligența omenească poate fi găsită cauza pentru care solia Evangheliei avea un succes comparativ mic printre Atenieni. Înțelepții lumii cari vin la Hristos ca sărmani păcătoși pierduți, vor deveni înțelepți spre mântuire; dar cei cari vin ca oameni deosebiți, cari se laudă cu propria lor înțelepciune, nu vor ajunge să primească lumina și cunoștința pe care numai El o poate da.

„În felul acesta întâmpina Pavel păgânismul din zilele sale. Lucrarea sa în Atena nu a fost cu totul zadarnică. Dionisie, unul dintre cei mai de seamă cetățeni, și alții încă au primit solia Evangheliei și se uniră pe deplin credincioșilor”. — „Faptele Apostolilor”, pp. 239. 240.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute

Vorbește pe scurt despre intrarea lui Isus în Ierusalim. Poți cânta împreună cu copiii cântarea Nr. 109 din „Îmnuri creștine”, „Osana, Osana”.

Ilustrarea lecțiunii

Fă un drum care să unească Ierusalimul și Betania, pe cari le poți clădi din blocuri sau figuri de case la cele două capete ale drumului. Pe drum înfige în nisip un pom verde care să reprezinte smochinul. Reprezintă prin figuri sau bețișoare pe Isus și cei doisprezece ucenici mergând pe drum și oprindu-se lângă smochin. După aceea înfige în locul pomului verde un altul uscat, ca să arăți împlinirea blestemului rostit de Isus asupra smochinului neroditor.

Istorieară introductivă

Ionel este un băiat foarte rău. Ori de câte ori tatăl lui îi spune să facă ceva, zice că face, dar după ce tatăl lui pleacă, se duce să se joace cu alți băieți de seama lui și nu face ce-i spune tatăl lui. Și de aceea este totdeauna pedepsit. În lecțiunea de astăzi avem două pilde pe cari le-a spus Isus despre oamenii cari pretind că sunt fiii lui Dumnezeu, dar nu fac ceea ce le spune El. (Continuă lecțiunea așa cum e redată în Lecțiuni pentru copii).

Invățătură spirituală

Domnul Isus dorește să facem voia Sa, dacă zicem că-L iubim.

A pretinde că suntem copii ai lui Dumnezeu, trebuie să și facem ce ne poruncește El.

(Urmare la pag. 16)

Cercul Misionarilor Voluntari

Notă pentru diriginții Cercurilor

Intrând într'un an nou vă doresc cele mai bogate binecuvântări din partea lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să poarte o deosebită grijă de Departamentul Tineretului, binecuvântându-l în toate privințele. De asemenea să influențeze prin Spiritul Sfânt pe toți tinerii cari stau în legătură cu Comunitatea adventă, pentru ca să devină membrii Cercului Misionarilor Voluntari, luând parte activă la studiile și lucrarea misionară a Cercului. Ținta noastră pentru anul 1941 ar trebui să fie:

Mai mulți membri pentru Cercul Misionarilor Voluntari! Intrați de aceea în legătură cu toți tinerii cari fac parte din Comunitatea dvs. și invitați-i să devină membri activi ai Cercului Misionarilor Voluntari.

Vă comunicăm, că vom ține în luna Ianuarie primul examen asupra studiilor pe cari le-am făcut în cursul anului 1940 după programele din „Gazeta Slujbașilor”. Noi trimetem întrebările, la cari trebuie dat un răspuns mulțumitor, la adresa lucrătorilor respectivi sau a presbiterilor, cari vor conduce apoi examenul. De aceea rugăm pe toți tinerii cari au luat parte la aceste studii, să se înscrie la Dirigințele Cercului respectiv, care va întocmi la rândul său lista candidaților, predând-o fratelui însărcinat cu supravegherea examenului. Toți cari vor trece cu succes acest examen, cel puțin cu nota cinci, vor primi un certificat frumos, iar la încheierea anului 1941 diploma. Sperăm că toți Misionarii Voluntari vor lua parte la aceste examene.

— Până acum am avut în programele noastre diferite studii biblice, pe cari le-am învățat asemenea unei lecțiuni din școala de Sabat. În acest trimestru dorim să schimbăm întru câțva partea aceasta a programului și anume așa fel, încât să înlocuim studiul biblic printr'o scurtă cuvântare. Această cuvântare va fi ținută de către un membru potrivit din Cercul Tinerimii. Dirigințele însă ar trebui să-i facă lucrul acesta cunoscut și să-l însărcineze la timp. Această cuvântare poate dura 10—15 minute. Subiectul și ideile principale în această privință le publicăm în programul respectiv al adunărilor „M. V.” Faceți ca aceste cuvântări să fie cât se poate de interesante.

Cât privește partea a doua a programului, și în anul 1941 continuăm cu studiul istoriei advente, ocupându-ne acum cu partea a doua, adică timpul dela 1860 până la 1914. De asemenea vom înainta în acest tri-

mestru și cu studiul geografiei misionare.

Nu uitați a ține în mod regulat „Straja Dimineții!” Nu uitați să strângeți darurile Tineretului.

Al dvs. fr. în Domnul

P. H. Hermann

PROGRAMUL DIN LUNA IANUARIE

Prima sau a doua săptămână

Cuvântare: „De ce să studiem natura?”

Texte fundamentale: Rom. 1, 19. 20; Ps. 19, 1—6.

Toți membrii cari vor lua parte la această adunare, ar trebui să fie cuprinși de o asemenea admirație pentru natură, încât să aibă în tot timpul vieții lor ochii deschiși pentru frumusețile naturii înconjurătoare și să înțeleagă învățăturile cari se găsesc în cartea cea mare a creațiunii lui Dumnezeu.

Dacă natura este studiată așa cum se cuvine, ea poate servi ca cheie pentru Biblie. Și contrariul însă este adevărat: Dacă Biblia va fi înțeleasă în mod adevărat, ea va fi asemenea unei chei pentru natură. „Cartea plină de învățături a naturii o putem folosi alături de Sfânta Scriptură, spre a vorbi altora despre caracterul Lui, și spre a conduce oile rătăcite înapoi la staulul lui Dumnezeu. Când omul studiază operele lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt infiltrează convingerea în mintea lui”. — „Parabolele Domnului Hristos”, pp. 21. 22.

Știind că Domnul Hristos a dobândit cunoștințe pe cari le putem dobândi și noi, am trebui ca tineri creștini să urmăm exemplului Său și în ceea ce privește studiul naturii, căci cetim: „Acela care crease toate lucrurile, a studiat învățăturile scrise de mâna Sa proprie pe pământ, pe mare și pe cer... Pentru Isus, însemnătatea Cuvântului și lucrărilor lui Dumnezeu era lămurită, fiindcă El căuta să înțeleagă cauzele lucrurilor. Ființe cerești erau slujitorii Săi și El cultiva cugete și comuniune sfântă”. — „Desire of Ages”, p. 70.

Dacă studiul naturii va merge mână în mână cu străduința de a găsi în ea urmele lui Dumnezeu, atunci va deveni o ocupație înălțătoare; însă înainte de a putea descoperi învățăturile ei spirituale, trebuie să ajungi a ști mai întâiu ceva despre natură. Dacă vrei să auzi în cântecul păsări-

lor, în foșnetul pădurii, în bubuiturile tunetului și în mugetul mării vocea lui Dumnezeu, ar trebui să înveți în mod deosebit istoria creațiunii și legile de cari Se folosește Dumnezeu.

Studiul istoric: „O mărturie profetică cu privire la răspunde-profetică cu privire la răspândiversari — Organizația și primirea unui nume oficial”.

Am văzut în studiile noastre din trecut, cum atențiunea Adventiștilor fusese îndreptată încă din Martie 1844 asupra Sabatului, și cum acest fapt i-a determinat să studieze tot mai mult adevărul Sabatului. Inșă abia prin tractatul scris de fr. J. Bates: „Sabatul, Ziua a Șaptea, un semn veșnic”, și în urma unei viziuni primită de sora White, au primit convingerea cu privire la acest punct al adevărului. Fr. J. White a scris că faptele sus amintite au făcut să se convingă despre acest adevăr. Sora White scrie cu privire la aceasta: „În toamna anului 1846 am început să păzim, să învățăm și să apărăm Sabatul biblic”. „Mărturii”, Vol. 1, p. 75. Incepând dela acea dată, Adventiștii au primit Sabatul, Ziua a Șaptea, ca punct de credință în doctrinele lor.

Acum venise anul 1848, anul furtunilor. Părerile unora în această privință le-am redat în studiile din trecut. Venind acum la partea a doua a istoriei advente, adică la „Sborul soliei advente în cele cinci continente”, redăm mai jos profeția interesantă cu privire la succesul și la răspândirea adevărului despre sfințirea zilei de Sabat. Fr. Bates a scris în Ianuarie 1849 despre o viziune, avută de sora White în privința aceasta, următoarele:

Un număr restrâns de frați se adunase la Dorchester, lângă Boston... Intre ei existau diferite păreri cu privire la unele expresiuni... și noi ne hotărîsem să aducem chestiunea înaintea Domnului. După un timp, în care se înălțase rugăciuni serioase spre a primi lumină și instrucțiuni, Domnul a dat sorii White o viziune, în care dânsa zise:

„De unde a ieșit lumina? Fă ca ingerul Tău să ne arate de unde a venit lumina. Incepuse într'o măsură mică și apoi ai trimes lumină după lumină. Mărturia și poruncile sunt strâns legate întreolaltă, ele nu pot fi despărțite niciodată; ce vine mai întâiu, sunt cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu”.

„I-a plăcut mult, că Legea Sa începea să se ridice cu putere și că se

începea a reclădi, ceea ce rămăsese mult timp devastat".

"Din starea sa slabă s'a întărit prin cercetarea Cuvântului Său. Abia de scurt timp încoace a venit piatra de încercare. Ea este sigiliul. Se înalță. Se ridică, începând dela Răsărit. Mai întâiu rece, devine însă tot mai caldă ca și soarele, ce-și trimete razele sale".

"Ieșind acest adevăr la iveală, exista numai puțină lumină în el, însă această lumină s'a îmulțit. Mare este puterea acestor raze".

"Acest adevăr devine tot mai puternic, căci cea mai mare însemnătate și lumină se găsește în el, rămânând totdeauna în picioare, chiar dacă Biblia n'ar mai fi necesară. El a început să se ivească la Răsărit ca o mică lumină, însă în razele sale se găsește salvare. O, cât de puternic este acest adevăr! El va atinge culmea strălucirii sale, la intrarea lor în țara cea bună; însă adevărul va crește, până când vor deveni nemuritori. El a început la Răsărit, și se înalță ca soarele în cursul său, însă nu apune niciodată".

"Îngerii rețin vânturile". „Dumnezeu este Acela, care oprește puterile".

"Îngerii încă n'au dat drumul vânturilor, căci încă nu toți sfinții sunt sigilați".

"Când Se va scula Mihail, atunci va începe timpul de strămtorare".

"Vânturile sunt gata să sufle peste suprafața întreagă a pământului. Ele sunt însă reținute încă, fiindcă sfinții n'au fost sigilați".

"Da, publicați aceste lucruri, pe cari le-ați văzut și auzit și binecuvântarea lui Dumnezeu le va însoți. Priviți! Inceputul are loc cu putere, devenind tot mai strălucitor".

Da, tot mai strălucitor ai devenit, veșnice adevăr al lui Dumnezeu, și astăzi, după 96 de ani, vedem cu ochii noștri împlinirea cuvintelor tale!

După cum am putut constata și mai înainte, sora White n'a primit numai viziuni cu privire la punctele credinței, ci a primit și descoperiri cu privire la purtarea fățarnică și nelegiuirea a unor pretinși Adventiști. Astfel prima deseori mărturii directe și personale pentru asemenea oameni. În anul 1853 i-a fost arătată purtarea unei anumite femei, care călătorea din loc în loc cu un tânăr, în timp ce soțul ei bătrân muncea acasă, pentru a o întreține pe ea în viața ei stricată. Sora White nu văzuse pe această femeie niciodată mai înainte. Domnul însă îi arătase totul, chiar și cuvintele pe cari le va spune când va primi muștrarea. Ea avea să zică: „Domnul cunoaște inima mea". Și toate s'au întâmplat așa, după cum erau arătate în viziune. De asemenea i-a fost arătat, că această femeie trăise cu tânărul, deși pretindea a fi foarte evlavioasă,

în privința poruncii a șaptea. Mai târziu, atât femeia cât și tânărul au mărturisit lucrul acesta. De asemenea i-a fost arătat sorii White într'o viziune, că ciocănitul misterios care începea către sfârșitul lunei Martie 1848 la Hydesville, și care fusese mai târziu numit „ciocănitul spiritelor", ivindu-se și în alte locuri, provine dela Satana. Era un lucru firesc, ca muștrările sorii White să nu fie primite de către toți cu umilință, și de aceea aceste suflete nemulțumite au înființat în toamna anului 1853,

O grupare opoziționistă

Ei au editat la Michigan o revistă, intitulată: „Messenger of Truth", adică „Solul Adevărului". Despre activitatea acestor oameni cetim următoarele: „Scopul revistei (scoasă de ei) și a editorilor ei părea că ar fi numai acela de a dărâma și nimici, în loc de a clădi. Multe neadevăruri au fost publicate în ea, cari împiedecau mersul lucrării și al soliei, și fiindcă am fost prima dată atacați în mod public, am socotit că ar fi datoria noastră să arătăm netemeinicia acestor calomnii. Această combatere ne lua timpul pe care am fi trebuit să-l întrebuițăm spre a răspândi adevărul ce ne-a fost încredințat. . . . Astfel au rămas lucrurile până la 20 Iunie 1855 când frații White, Cottrell și eu, am terminat o adunare ținută la Oswego. În timpul acestei adunări ne plictisi un anume Lillis, care venise și el la această adunare și împărțise scrierile acelea calomniatoare între oameni. Acum se puse încă odată întrebarea, care ar fi datoria noastră în privința aceasta, mai ales când toate străduințele din trecut de a combate minciunile lor, au avut numai urmarea ca ei să nascocescă și mai multe.

Încă în aceeași seară, în timp ce aveam o oră de rugăciune în casa lui J. Place, sora White avuse o viziune. În ea i s'a arătat că, dacă vom continua lucrarea noastră și vom predica adevărul, fără a lua în seamă pe acești oameni, adică pe cei ce aparțin grupării opoziționiste, ei se vor desmembra în cele din urmă și în felul acesta numărul nostru va fi dublat. Noi, având toată încrederea că această mărturie venise din partea Domnului, am început numaidecât să ne purtăm în conformitate cu ea. Adevărul făcea progrese repezi, în timp ce gruparea opoziționistă întâmpina multe greutăți chiar în sânul ei. În scurt timp ea s'a desmembrat și mulți dintre membrii ei au încetat chiar de a mai sfinți Sabatul. Revista lor a încetat să mai apară, fiindcă le lipseau mijloacele și redactorul ei ajunsese învățător. Însă fiindcă nu învățase să se stăpânească pe sine însuși, nu putea să conducă nici pe elevii săi. Neputând să aducă la ordine pe unul dintre elevii lui, el a scos revolverul și a tras. Arma însă n'a

luat foc. Pentru a nu fi întemnițat, a fugit în Canada. Intre noi domnea în timpul acela o unire ca niciodată până atunci, și făcându-se mari eforturi spre a răspândi adevărul, s'au deschis drumuri în toate direcțiunile. Proprietatea Comunității din Casa de Editură crescuse în timpul acesta dela 700 dolari până la 5.000 dolari, iar numărul abonaților la revista noastră „Review" se urcase dela o mie la două mii. Afară de aceea mai aveam încă o listă despre cei cărora le trimeteam reviste în mod gratuit.

Organizația

Ea este un plan biblic. Înainte ca Adventiștii de Ziua a Șaptea, cari se unise în credință și în iubire creștinească, să fi simțit necesitatea de a forma o denominațiune cu anumite reguli, au trecut zece ani, adică timpul dela 1848 până la 1858. Un mare număr de membri a fost împotriva unei organizări, socotind-o a nu fi în armonie cu libertatea Evangheliei și zicând, că orice denominațiune, organizată după planuri omenești, devine din momentul organizării ei un Babilon. Sora White era totdeauna împotriva oricărei forme a fanatismului și zicea încă de mult, că va fi nevoie de vreo organizare, pentru a evita și îndrepta încurcături ce altfel s'ar putea ivi. Această chestiune formase deseori subiectul unor rugăciuni serioase. Atențiunea sorii White fusese deseori atrasă în viziunile ei asupra ordinii oștirilor cerești, cari sunt organizate cu îngrijire, și că aceste oști n'ar avea împuțernicirea să binecuvinteze încurcătura, desmembrarea sau desordinea. Apoi i s'a arătat și organizația poporului lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Testament.

Deși Domnul vorbise prin Spiritul profetic poporului Său în privința aceasta, părea totuși că ar fi nevoie mai întâiu de câteva experiențe triste, pentru ca toți să ajungă a înțelege că organizarea în Conferințe și Comunități, cât și înființarea de societăți ar fi necesară pentru a regula chestiunile vremelnice ale lucrării. În revista noastră „Review" din 21 Iulie 1859 se făcuse propunerea de a înființa Conferințe, și în vara viitoare au avut loc mai multe consfătuiri în privința aceasta. Apoi la o adunare generală din Battle Creek, care ținu dela 28 Septembrie până la 1 Octombrie 1860 și la care luară parte reprezentanți din diferite state, a avut loc o consfătuire temeinică în privința aceasta. Denominațiunea a primit un nume oficial. Au fost propuse mai multe denumiri, însă în cele din urmă toți au căzut de acord să primească numele: „Adventiști de Ziua a Șaptea", fiindcă acest nume nu arăta numai credința noastră în apropiata revenire a Domnului Hristos, ci vorbea și despre faptul că noi sfințim Ziua a Șaptea ca Sabat. Până atunci

se făcuse lucrarea sub numele de „Al doilea Advent”. În anul 1861 s'au organizat pentru prima dată Comunități și la 5 Octombrie 1861 a fost organizată prima Conferință la Michigan. La 21 Mai 1863 a fost organizată Conferința Generală cu 20 delegați din 6 Conferințe.

Studiul geografiei misionare: „Columbia”.

Columbia este o republică din America de Sud. Suprafața ei este de 1.147.550 km pătrați, având o populație de 7 milioane. Cei mai mulți sunt Indieni și Cholos. La Apus se găsesc munții Cordilieri, cu mulți vulcani. Creștetul cel mai înalt este de 5.616 m. De asemenea se găsesc aici văi roditoare. Țara este bogată și în minerale: aur, argint, platină, aramă și altele. Aici se cultivă: cafea, cacao, tutun, banane, bumbac și altele. Și viticultura este foarte răspândită.

Capitala țării este Bogota. Corpurile legiuitoare se compun din Senat și Camera Deputaților. Din anul 1547 Columbia era supusă Spaniei, însă în anul 1811 s'a despărțit de Spania, proclamându-se în anul 1831 ca republică.

Solia adventă a căutat să intre în această țară încă de timpuriu, prin lucrarea de colportaj, însă abia în anul 1921 s'a întreprins o lucrare evanghelică și s'au câștigat primele suflete.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: „Cum să studiem natura?”

Text fundamental: Ps. 104, 1—26.

Ori de câte ori ieși afară sau privești natura lui Dumnezeu și auzi sau vezi ceva, atunci deschide-ți atât ochii cât și urechile. Lasă ca orice tablou frumos pe care-l vezi, să se imprime în mintea ta, reținându-l în memorie, pentru ca să-l poți rechema într'un timp de descurajare. Unul din factorii principali în studiul naturii este atitudinea ta. Nu privi nimic ca și cum s'ar înțelege dela sine. Întrebarea: „De ce?” și „Cum?” ar trebui să-ți servească ca imbold continuu spre a studia cu mai mult zel.

Incepe mai întâiu chiar acolo, unde te găsești. Pune-ți întrebarea: „Cum este lucrul acesta? De ce este el așa? De unde vine lucrul celălalt?” Ce înseamnă acea pată de lichen gri, care a crescut pe copacul din grădina ta? Cunoști taina sa? Cunoști minunile transformării care are loc în viața miriadelor de insecte, aproape sub orice piatră sau scândură veche? Un studiu din partea ta va avea ca urmare ca înainte-ți să se ridice o lume nouă, și astfel vei înțelege mult mai bine Biblia și Spiritul Profetic.

În străduința ta de a studia natura, este bine să începi mai întâiu cu studiul unui subiect. Încearcă să-ți închipui mai întâiu, cum primește hrana și apa necesară și în ce raport stă față de celelalte chestiuni ale existenței. După ce ai făcut observările tale, atunci procură-ți cărți, cari tratează această chestiune și compară observațiunile tale cu conținutul lor, convingându-te dacă se potrivesc. Alege-ți din natură obiectele cari îți plac în mod deosebit, precum pasări, copaci, și altele. Vorbește despre constatările tale cu cei ce studiază împreună cu tine. Notează-le de asemenea într'un carnet.

Dacă vrei să fii apoi pe deplin lămurit cu privire la sensul naturii, atunci gândește-te că natura reflectează lumina cerului și că orice obiect din natură exprimă caracterul și cugetele lui Dumnezeu. Caută să te convingi, dacă poți ceti scrisul Său. La început El a imprimat pe fiecare obiect sigiliul desăvârșirii. Cum îți închipui că ar fi fost această desăvârșire și cum era ea exprimată în Grădina Eden? Caută să vezi, cum pământul întreg a fost creat de mâna înțeleaptă a Creatorului, și cum, chiar după 6.000 de ani, de când a căzut în păcat, totuși mai cuprinde atâtea frumuseți.

Dacă vei studia în felul acesta natura, atunci orice călătorie cu tramvai sau cu tren, orice plimbare sau excursie în grădini, păduri sau munți, îți va procura o mare bucurie.

Studiul istoric: „Continuarea organizării”.

Încă în luna Iunie 1849 pionerii Adventiștilor de Ziua a Șaptea au primit din partea lui Dumnezeu însărcinarea să scoată literatură și să meargă înainte în credință. Această însărcinare au primit-o printr'o viziune a sorei White. Astfel s'au scris și tipărit tractate, s'au editat și răspândit reviste, iar mai târziu s'au scos chiar cărți. Toată această literatură conținea adevărul măreț al lui Dumnezeu. Începutul era mic, însă sora White văzuse că din acest început mic se vor revărsa fluvii de lumină asupra lumii întregi. Astfel era numai firesc, ca această ramură a lucrării să fie organizată ca departament deosebit. La 3 Mai 1861 a fost organizată prima editură a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Prima tipografie a editurii noastre se găsea la Battle Creek, Michigan. Lucrarea editorială făcea progrese foarte bune, având și finanțe înfloritoare, deși vânzările se făceau până la anul 1881 neorganizat. Lucrarea organizată de colportaj a început să ia ființă abia din anul 1881.

În Septembrie 1862 Conferința din Michigan a ținut prima ei adunare generală anuală la Monterey. Aici

s'a propus pentru prima dată planul ca și Comunitățile să fie primite prin vot în sânul Conferinței, precum membrii în Comunitate. Cu ocazia acestei Conferințe s'a primit și propunerea, ca predicatorii să primească o anumită sumă de bani pentru serviciile aduse de ei. Predicatorii erau însă datori să raporteze cât timp au lucrat în Conferința respectivă, precum și veniturile și cheltuielile lor. Pe baza acestor rapoarte Conferința avea să facă socoteala lor.

La 20 Mai s'a ținut o Conferință Generală la Battle Creek; aceasta a fost prima ședință, când delegații aveau scrisori de acreditare. În timpul acestei Conferințe atât Conferința Generală cât și celelalte Conferințe au primit anumite norme de conducere.

În timpul Conferinței din anul 1864 s'a propus din partea Conferinței Generale ca fiecare Conferință să aleagă câte un Comitet pentru verificarea socotelilor.

La 6 Iunie 1863 fr. și sora White au luat parte la o adunare din Otsego. Aici sora White primi o viziune, în care i-a fost arătată reforma sanitară. În anul 1865 a apărut prima revistă sanitară: „How to Live”, („Cum să trăiești”) de sora White. Se arăta, că corpurile noastre sunt templul Spiritului Sfânt, și că este necesar a se abține dela alimentele dăunătoare sănătății, și de a duce o viață abstinentă. Băuturi tari, ca ceaiul, cafeaua, apoi tutunul și carnea de porc nu mai erau folosite, și într'o viziune, pe care o avuse sora White la Rochester, i-a fost arătat că reforma sanitară face parte din întreita solie îngerească și că este atât de strâns legată cu ea ca și brațul și mâna cu corpul omnesc.

La 1 August a apărut primul număr al „Reformatorului Sanitar” al cărui redactor era Dr. H. S. Lay. La 5 Septembrie 1866 s'a deschis primul sanatoriu la Battle Creek, având pe Dr. H. S. Lay ca director.

La anul 1868 s'a organizat primul Cerc Misionar local și anume la South Lancaster, Mass.

La 6 Noembrie 1870 a fost organizat primul Cerc Misionar pe Conferință, și anume în Conferința din Noua Anglie.

La 3 Iunie 1872 s'a deschis prima școală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și anume la Battle Creek, stând sub supravegherea Comitetului Conferinței Generale și fiind condusă de profesorul G. H. Bell.

La 11 Martie a fost înființată prima asociație de educație a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, ridicându-se totodată și clădirea colegiului la Battle Creek. La 4 Iunie 1874 a apărut la Oakland, California, primul număr al revistei „Signs of the Times”, adică „Semnele Timpului”.

La 14 Septembrie 1874 a părăsit primul misionar Statele Unite și veni în Europa. Acest prim misionar al Adventiștilor de Ziua a Șaptea a fost J. N. Andrews.

La 4 Ianuarie 1875 s'a făcut inaugurarea colegiului din Battle Creek și s'a început învățământul cu 13 învățători și 289 de elevi. Clădirea școlii costase 53.341,95 de dollari.

La 1 Aprilie 1875 s'a înființat la Oakland, California, societatea de editură „Pacific” cu un capital de 2.900 dollari.

În anul 1877 s'a organizat pentru prima dată Departamentul școlii de Sabat, și anume în Conferința California.

În anul 1878 s'a organizat Departamentul școlii de Sabat la Conferința Generală și pentru prima dată s'a strâns colecta școlii de Sabat. Organul Departamentului școlii de Sabat a fost și este: revista „The Sabbath School Worker”. Această revistă aduce articole în interesul școlii de Sabat, aducând materialul necesar pentru aprofundarea lecțiilor școlii de Sabat.

Am descris acum pe scurt dezvoltarea în organizarea lucrării. Toate acestea au avut loc într'un timp, când lucrarea, în comparație cu prezentul, era încă foarte mică. Scopul organizării noastre era acela de a avea dreptul legal pentru păstrarea și administrarea de averi. Apoi, ca lucrătorii să lucreze în armonie, pentru că se făceau consfătuiri cu privire la felul lucrării lor și astfel se evita orice neorânduială.

Studiul geografiei misionare: „Paraguay”.

Paraguay este o republică din interiorul Americii de Sud. Are o suprafață de 253.000 km pătrați și 700.000 locuitori, dintre cari 60.000 sunt străini. Clima este pe jumătate tropicală, însă cu toate acestea sănătoasă. Produsele țării sunt: ceaiu, portocale și altele. Locuitorii se mai ocupă și cu creșterea vitelor. Capitala este Asuncion. Corpurile legiuitoare sunt formate din Senat și Camera Deputaților. Din anul 1535 Paraguay a fost o colonie spaniolă. Dela 1606—1768 formase un stat iezuit, apoi devenise iarăși o colonie spaniolă, iar în anul 1811 s'a declarat independent.

Solia adventă a intrat și în Paraguay prin răspândirea de tractate și reviste. Un frate din Uruguay trimise literatură rudelor sale, cari trăiau în Paraguay. Aceștia au început să se intereseze, dorind să fie și mai bine instruiți. Fr. E. W. Snyder a plecat într'acolo ca lucrător misionar. În anul 1920 am avut acolo un predicator întărit prin binecuvântare și 377 păzitori ai Sabatului.

PROGRAMUL DIN LUNA FEBRUARIE

Prima sau a doua săptămână

Cuvântare: „Când să studiem natura?”

Text fundamental: Gen. 8, 22.

Există în general ideea că studiul naturii s'ar putea face numai în timpul primăverii sau toamnei, însă studiul naturii ne oferă și în timpul iernii multe bucurii. Iarna natura devine mai liniștită și de aceea este și pentru cel ce învață un timp foarte potrivit de a se ocupa cu studiul ei. În cele mai multe locuri sunt numai puține pasări în acest anotimp și lipsa de hrană le silește să se apropie de case. Folosește această ocazie, încercând să le hrănești cu fărâmituri de pâine, cu grăunțe sau altă hrană pentru pasări. În felul acesta vei putea face cunoștință cu ele, putând să observi felul lor de traiu. Caută să cunoști numele vizitatorilor tăi cât și istoria și caracteristica lor.

În fiecare anotimp putem studia natura cu locuitorii ei. Fiindcă Sabatul a fost instituit spre amintirea creațiunii ar fi bine ca în fiecare săptămână să petreci câteva ore din această sfântă zi în natură, spre a studia învățăturile prețioase ce au fost scrise pentru noi. Domnul Hristos învățând prin pilde, El a avut în vedere același scop ca și la instituirea Sabatului. Dumnezeu a dat oamenilor amintirea puterii Sale creatoare pentru ca ei să-L recunoască în lucrările Sale.

Studiul istoric: „Desvoitarea lucrării din Statele Unite până la anul 1880”. Adunări în corturi.

La 22 Mai 1854 fr. White s'a consfățuit cu alți frați și ei au luat hotărîrea a întrebuița corturi pentru prelegeri. Pe timpul acela se întrebuițau corturi mari aproape numai pentru circuri și reprezentații publice. Michigan a fost primul stat în care Adventiștii de Ziua a Șaptea se foloseau de corturi pentru prelegeri. Prima lor adunare în corturi au ținut-o la Battle Creek la 10 Iunie 1854. În prezent acest obicei de a întrebuița corturi pentru prelegeri s'a răspândit în toate părțile.

În anul 1868 s'a luat apoi încă o hotărîre, și anume: pentru ca toți să găsească adăpost cu ocazia marilor adunări generale, putând să rămână câteva zile la consfătuiri și servicii divine, corturile cele mari să fie folosite pentru adunări, iar cele mici pentru locuit — adică așa numitele adunări de tabără. Prima adunare de felul acesta a avut loc la Wright delat 1—7 Septembrie 1868. Aceste însemnate adunări generale ale poporului nostru au crescut astfel încât în fie-

care an se țin în diferitele părți ale câmpului asemenea adunări în peste cincizeci de localități din Statele Unite. Nu numai în America, dar și în multe alte țări Adunările Anuale sunt ținute în corturi. Una din cele mai mari adunări de felul acesta a avut loc în anul 1893 în Lansing, Michigan. Tabăra a fost compusă din peste 500 de corturi, în cari se aflau peste 3.000 de oameni.

SALVARI MINUNATE

La 24 Mai 1854 fr. și sora White au pornit într'o călătorie spre Wisconsin, pentru a lucra acolo un timp oarecare. Încă înainte de a pleca fr. White a zis de mai multe ori: „Am un simțământ deosebit în ce privește această călătorie, însă, Ellen, adunarea a fost anunțată și noi trebuie să mergem, altfel însă n'aș pleca astăzi în niciun caz”. Ei au mers la gară, s'au suit într'un vagon care avea locuri cu răzămători înalte și care se numea pe atunci, „vagon de dormit”. Sora White zise: „James, în acest vagon nu pot rămânea, trebuie să mă dau jos”. Ei au părăsit vagonul și s'au urcat într'un alt vagon, sora White însă spunea: „Nu mă simt deloc bine în acest tren”.

Se dădu semnalul de plecare și trenul porni. Abia ajunsese la o depărtare de 5 km delat Jackson, adică delat gara de unde au pornit, și trenul a deraiat. Partea cea mai mare a trenului a fost distrusă. Fr. și sora White însă au rămas neatinși, în timp ce mulți alții muriră. Vagonul în care se aflau ei, era ultimul vagon de persoane. El fusese desprins, fără vreo intervenire omenească, de restul trenului, scurt timp înainte de a se întâmpla nenorocirea, rămânând liniștit pe linia ferată, în timp ce celelalte vagoane porniră spre pieire.

Vizitând scurt timp după aceea locul catastrofei și văzând vagonul lor stând la o oarecare depărtare, am zis: „Intr'adevăr, Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. Cine știe, dacă n'a trimes chiar pe îngerul Său, pentru a separa acest vagon de celelalte, pentru ca servii Săi să rămână nevătămați”.

În Octombrie 1858 sora White a avut o viziune, în care i-a fost arătat că Satana o va ataca cu putere, însă fr. White și ceilalți frați trebuie să se roage cu credință pentru dânsa. Scurt timp înaintea unei adunări din Mansville, o umflătură grozavă se ivi pe fața sorei White, umflătură care a crescut atât de repede încât capul întreg se umflase și ea nu putea să mai vadă. Durerile îi erau așa de mari, încât nu mai dormea. Fiind în această situație, dușmanul încerca mereu să o determine să murmure împotriva lui Dumnezeu. În această stare a rămas până la sfârșitul adunării hotărîte. Frații însă și-au adus aminte de ceea ce fusese arătat so-

rei White în viziune și s'au rugat în mod serios pentru ea. După ce s'au rugat timp de vreo zece minute, puterea lui Dumnezeu se coborî și sora White a fost imediat vindecată. Atât durerile cât și umflătura dispărură, astfel încât a putut să vorbească încă în aceeași seară într'o adunare publică.

În anul 1880 lucrarea Adventiștilor de Ziua a Șaptea a avut 24 Conferințe locale, 8 Misiuni, 640 Comunități și 15.570 membri, dintre aceștia 718 se aflau afară din Statele Unite. Numărul total al lucrătorilor misionari era 260.

La 12 Ianuarie 1861 s'a făcut inaugurarea localului de adunare din Parkville, Michigan. Cu ocazia aceasta sora White avuse o viziune, în care i-a fost arătat războiul civil care avea să se ivească în America. Exact după trei luni s'a tras prima salvă de tun, prin care s'a început războiul civil. În urma acestui războiu patru milioane de sclavi negri au obținut libertatea.

În anul 1859 s'a discutat asupra unui plan hotărît pentru întreținerea lucrătorilor. După ce frații au cercetat în mod temeinic Sfânta Scriptură, au redactat un articol și l-au publicat în revista „Review” din 3 Februarie 1859. Prin acest articol au fost dezvoltate principiile zecimii și într'o adunare generală din 6 Iunie 1859 acest plan fu primit de către adunarea întreagă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Cu privire la acest plan, care fusese acceptat de către denominațiunea noastră, Domnul a zis următoarele într'o viziune avută de sora White la 23 Decembrie 1860: „Nu jefuiți pe Dumnezeu, reținând zecimea și darurile. Este prima datorie sfântă ce o avem, de a preda lui Dumnezeu partea Sa hotărîtă. Nu vă lăsați seduși a jefui pe Dumnezeu, îngăduind ca pretențiunile altora să ocupe primul loc. Nu lăsați, ca copiii voștri să fure darurile voastre de pe altarul lui Dumnezeu, pentru ca să le folosească în interesele lor. Aducerea zecimii va desvolta caracterul, descoperind adevărata stare a inimii”. — „Mărturii”, Vol. 1, p. 221.

Studiul geografiei misionare: „Peru”.

Peru este de asemenea o republică în Apusul Americii de Sud. La Apus se întinde Platoul Cordilierilor, iar la Răsărit un șes, acoperit de păduri seculare. Coasta apuseană este roditoare, pe când șesul țărmlui este în cea mai mare parte pustiu. Peru are o suprafață de 1.355.054 km pătrați și o populație de 5.500.000 locuitori. Dintre aceștia 32% sunt Indieni, 53% corciți, 11% Creoli și alții albi, și 2% Asiatici. Se cultivă: porumb, grâu, fasole, cartofi, trestia de zahăr și

altele. În ce privește animalele, se cresc: oi, lame și alte animale. De asemenea se găsesc diferite minerale. Capitala este Lima și religia statului cea romano-catolică.

Mai înainte Peru făcea parte din imperiul Indienilor Inca. Pizarro însă a cucerit această țară dela 1531—1534 pentru Spanioli. În anul 1821 însă s'a declarat independența ei. Corpurile legiuitoare sunt Senatul și Congresul.

În timpul când solia adventă a avut să intre în Peru, exista o lege care interzicea cu strictețe orice propagandă protestantă. În anul 1898 s'a mutat însă unul dintre frații noștri din Chile în capitala din Peru, pentru a lucra acolo ca dulgher. Cu ocazia aceasta el a răspândit literatura noastră spaniolă și scurt timp după aceea unii dintre cetitori au început să sfințească ziua Sabatului. Doi alți frați din Chile au făcut același lucru în altă parte. Vizitând fr. Ketring din Chile țara Peru în anul 1904, el a găsit aproximativ douăzeci de credincioși. Adunările noastre din Lima trebuiau ținute cu ușile zăvorite și cu ferestrele astupate. Șapte persoane au fost botezate afară din oraș, și astfel a început lucrarea și în Peru.

Săptămâna a treia sau a patra

Cuvântare: „Cum să ne purtăm față de lucrurile și ființele din natură?”

Texte fundamentale: Ps. 145, 8. 9; Exod. 34, 6.

Dumnezeu are afară de atotputernicie și atotînțelepciune, însușirea minunată de a fi îndurător, milostiv, plin de răbdare și bunătate, îndurarea Lui întinzându-se peste toate lucrările Lui. Să căutăm a ne însuși și noi această virtute divină. Față de toate lucrările și fapăturile lui Dumnezeu să ne purtăm cu bunătate, blândețe și iubire. Dacă suntem copiii lui Dumnezeu, atunci să căutăm a-I urma și în această privință.

Se spune, că, întorcându-se un om la Dumnezeu, a simțit lucrul acesta chiar și vaca din grajdul său. Deseori se poate vedea, cum copiii, și unii chiar destul de mari, chinuesc pisici sau câini în diferite feluri, simțind o oarecare plăcere în lucrul acesta. Se cuvine însă un asemenea lucru? Ce ar zice acești copii, dacă li s'ar face și lor la fel?

Plină de învățătură și însemnătate este așa numita „ruga calului”, pe care a afișat-o Prefectura Poliției din New York în toate grajdurile Primăriei orașului. Cuprinsul ei este următorul: „Ție, stăpânul meu îți închin rugăciunea. Hrănește-mă și adapă-mă. Când munca mea a sfârșit, dă-mi un adăpost curat și uscat.

„Vorbește-mi, pentru că glasul tău folosește mai mult câteodată chiar

decât hăturile. Mângâie-mă ades, spre a mă îndemna să fiu cu tragere de inimă. Când ieșim, nu mă biciui; și la scoborișuri, nu smuci căpestrele.

„Când par că nu te înțeleg, nu mă lovi. Cercetează mai bine hamurile și vezi ca toate curelele să fie la locul lor și potcoavele să nu mă stingherească. Dacă nu primesc hrana, căută-mă la dinți, poate că vreo rană mă împiedecă să ronțaiu grăunțele. Nu-mi ciopârți coada, îmi ieși singura apărare ce o am împotriva muștelor neîndurătoare.

„În sfârșit, stăpâne bun, când bătrânețea mă face nefolositor, nu mă osândi să pier de foame, sau chinuit de un căruțaș nemilos, ci omoară-mă cu mai puține suferințe. Iată-mi ruga, în numele Celui în iesle născut”.

Nu nimici nicio plantație de flori, ci lasă, ca și alții să se bucure de ea. Nu vătămă niciun pom, ci lasă să crească în frumusețea sa spre onoarea lui Dumnezeu. Nu arunca cu pietre într'un grup vesel de pasări, ci lasă-le să laude pe Dumnezeu. Fă și tu la fel, fii vesel și cântă lui Dumnezeu.

Studiul istoric: „Sborul soliei Advente spre alte continente: Europa”.

Am urmărit încă în studiile noastre din trecut mersul dezvoltării în organizarea lucrării advente. Prin această organizație lucrarea soliei advente a primit o temelie sănătoasă și forma necesară, spre a se putea întinde mai departe și a cuprinde în cele din urmă lumea întreagă. Diferite suborganizații au fost înființate, însă deasupra tuturor se află ca supremă autoritate în organizația Denominațiunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Conferința Generală, și teritoriul ei cuprinde lumea întreagă. Mai înainte se aduna la fiecare doi ani, acum însă la fiecare patru ani. La aceste adunări iau parte delegații din lumea întreagă.

Spre a contribui la răspândirea soliei advente atât în patrie cât și în țările străine, au fost organizate Cercuri Misionare, și slujbașii Conferinței Generale formau totodată Comitetul Misiunii externe. După cum Izrail promise din partea lui Dumnezeu chemarea de a vesti popoarelor vecine pe adevăratul Dumnezeu, astfel fusese și micul popor advent chemat să ducă lumii ultima solie de har și adevărul lui Dumnezeu. Porunca misionară, dată de Domnul Hristos ucenicilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice faptură!” a fost adresată și lor. Acum sosise timpul să aducă la împlinire această însărcinare. Domnul pregătise însă în mod minunat atât câmpul cât și căile în vederea acestei lucrări.

Un evanghelist polonez, M. B. Czechowski, a aflat în anul 1864 în America adevărul Sabatului și în parte l-a și primit. Fiind cam nerăbdător, el n'a așteptat până ce a fost bine întemeiat în adevăr, ci s'a întors în Europa și a lucrat în interesul Adventiștilor de Ziua Intâia în Elveția și Italia. Este adevărat, oă el vesti câteodată și adevărul Sabatului, însă el n'a zis nimănui că ar exista în America o Comunitate, care sfințește Sabatul, Ziua a Șaptea din săptămână. O mică grupă de oameni din Tramelan, Elveția, fiind probabil interesați prin predicile lui Czechowski, au început să cerceteze în mod amănunțit Sfânta Scriptură și au ajuns la convingerea, că Sabatul este ziua ce trebuie sfințită. De aci ei au serbat ziua a șaptea a săptămânii ca zi de odihnă. Din această mică grupă de Adventiști din Tramelan a făcut parte și sora M. Guénin, bunica sorei Ruth Fasnacht, soția fostului Cassier al Uniunii noastre. Conducătorul acestei grupe era A. Vuilleumier. Prin providența lui Dumnezeu fr. A. Vuilleumier a găsit un număr al revistei „Review”, pe care o uitase Czechowski, și astfel află despre Editura noastră din Battle Creek, America. Atunci ei au intrat în corespondență cu frații din America, și au fost invitați să trimeată din partea lor un delegat în America. Pe baza acestei invitații cei câțiva frați din Elveția au trimis în Mai 1869 pe fr. J. Erzberger în America. Înainte de a se întoarce acest frate din America, a primit întărirea prin binecuvântare ca predicator. Fr. Erzberger a fost așa dar primul predicator german. El este privit ca omul nostru din Macedonia. Fr. Erzberger a adormit după îndelungată activitate, în anul 1920.

În luna Iunie 1870 a fost trimes și A. Vuilleumier în America, din partea fraților elvețieni. El a rămas acolo doi ani și după ce a făcut cunoștință în de aproape cu lucrarea, s'a întors în patrie.

În anul 1869 n'a fost înființat numai Departamentul Misiunii Externe, ci se strânse și un fond pentru răspândirea soliei advente în țări străine, și frații dela Conferința Generală au semnat suma de peste o mie de dolari pentru acest fond. Într'un număr al revistei „Review and Herald”, fr. J. White a adresat un apel deosebit către toți membrii Comunităților, rugându-i să contribuie cu darurile lor la lucrarea misionară. El le-a comunicat totodată și sosirea fr. Erzberger, și că comenzi de literatură sosesc zilnic din alte țări, întinzând astfel mâinile lor după ajutor.

Și prin Spiritul profetic a fost adresată membrilor solia, de a trimete misionari și a aduce daruri pentru Misiunea Externă. S'a născut un mare entuziasm de a duce solia adventă în

toată lumea. S'au trimes tractate și reviste cunoscuților și prietenilor din alte țări, și la 14 Septembrie 1874 a părăsit primul misionar al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, J. N. Andrews, Statele Unite din America și a sosit la 16 Octombrie 1874 cu bine la Newchatel, Elveția. În istoria mișcării advente acest fapt însemna un mare eveniment. Acest lucru a avut loc 30 de ani după marea Mișcare Adventă din anul 1844. Inimile tuturor erau pline de bucurie, când solia adventă începu să-și ia sborul și spre alte țări. Acestui prim misionar avea să urmeze în curând o armată întreagă de alți misionari.

Cei câțiva frați din Elveția făcuse o frumoasă lucrare. Scurt timp după sosirea fr. Andrews a fost convocată la 1 Noembrie 1874 în Newchatel o Adunare Generală, la care au luat parte reprezentanții din șase localități: Tramelan, Bienne, Locle, Chaux-de-Fonds, Fleurier și Buckten.

După câțiva timp fr. Andrews a vizitat orașul Basel. În casa unei surori s'a adunat o grupă de credincioși în ziua Sabatului spre a studia Sfânta Scriptură. Iată, deodată ciocăni cineva la ușă. Sora a mers la ușă și deschizând-o se văzu în fața unui cerșetor. El desnădăjduise aproape, fiindcă gospodinele erau atât de ocupate în ziua Sâmbetei, încât nu le mai rămănea timp și pentru un cerșetor, și în inima sa se născu dorința de a se întâlni cu Evrei. Și acum găsea aici oameni, cari dispuneau de timp, și stând împreună citeau cărți. Mai întâiu credea că ar avea de a face cu Evrei, însă îi auzi apoi vorbind despre Domnul Hristos. El uită de a mai cerși; s'a așezat și a ascultat ceea ce citeau acești oameni din Biblie. Prin aceasta el se convinse pe deplin că acești oameni nu erau Evrei. Dar de ce studiau ei Biblia tocmai într'o Sâmbătă? În amintirea sa el se întoarse la ținuturile de lângă fluviul Rin, trecând prin Strassburg, Heidelberg, Mainz, Dasseldorf și Elberfeld, pe unde ajunsese cerșind. Și într'adevăr, el își aducea aminte că găsisese încă la Elberfeld asemenea oameni, cari deși nu erau Evrei, totuși sfințiau ziua Sabatului. După terminarea școlii de Sabat, el a povestit fraților noștri că mai întâlnise astfel de credincioși la Elberfeld, și că unul dintre aceștia se numea Lindermann.

Auzind frații această știre, s'au bucurat foarte mult, crezând spuselor cerșetorului și presupunând că Domnul le-a vorbit prin acest om sărac. După scurt timp, frații Andrews și Erzberger au plecat la Elberfeld, găsind acolo într'adevăr o grupă de păzitori ai Sabatului. J. H. Lindermann se convinsese încă din anul 1860 prin cercetare personală a Sfintei Scripturi, că ziua a șaptea din săptămână

este adevăratul Sabat. În anul 1870 au început să păzească și alți credincioși împreună cu el ziua Sâmbetei. Fr. Erzberger rămăsese acolo, pentru a lucra. La Solingen ținu o serie de prelegeri și pe ziua de 8 Ianuarie 1876 a avut loc primul botez de Adventiști de Ziua a Șaptea în Germania. În felul acesta începu lucrarea soliei advente în Europa. Mai târziu au fost înființate și Comunități.

Studiul geografiei misionare: „Uruguay”.

Uruguay este o republică în partea de Sud-Est a Americii de Sud. Suprafața este de 186.926 km pătrați și populația de 1.565.000 locuitori, cari în cea mai mare parte sunt Spanioli, Portughezi și Indieni. Clima este subtropicală. Se cultivă porumb, grâu, viță, tutun, măslini și altele. De asemenea se găsește și viticultura reprezentată. Capitala este Montevideo. Înainte, Uruguay aparținea Spaniei. În anul 1811 s'a deslipit însă de Spania și în 1828 a devenit independentă.

Solia adventă și-a găsit intrarea în Uruguay prin trei frați colportori, cari au făcut prima lucrare misionară în America de Sud. Fr. Stauer a vândut diferită literatură între coloniștii elvețieni, iar fr. Westphal a continuat lucrarea începută, și după scurt timp s'a organizat o Comunitate în Colonia Elvețiană. Începând din anul 1910 s'a organizat o lucrare stabilă, pornind din capitala Montevideo, de unde apoi solia a fost răspândită în toate părțile țării.

PROGRAMUL DIN LUNA MARTIE

Prima sau a doua săptămână

Cuvântare: „Flori și oameni”.

Text fundamental: 2 Cor. 2, 14—16.

Florile au însușirea prețioasă de a răspândi un miros plăcut în jurul lor. Este adevărat că există și flori cari răspândesc un miros neplăcut, însă aceste flori sunt puține la număr. Amândouă felurile de flori răspândesc mirosul lor în mod inconștient. Omul se apleacă cu plăcere deasupra florilor cu un miros bun și ele au o influență binefăcătoare, producând bucurie și fericire.

În textul nostru fundamental apostolul Pavel vorbește despre mirosul vieții omenești. El nu se gândește la mirosul corpului omenească, ci la influența, pe care o exercită cuvintele și faptele omului asupra aproapelui său. Fără să vrem, sau fără să ne dăm seama, cuvintele și faptele noastre exercită o influență dăunătoare, sau

chiar aducătoare de moarte asupra altora. Pe de altă parte influența noastră poate să fie însă binefăcătoare și aducătoare de viață. Tinerii sunt asemenea unor boboci, cari tocmai se deschid, începând să răspândească mirosul lor. Voi, iubiți tineri, sunteți o floare în marea grădină mondială a lui Dumnezeu; de aceea influența vieții voastre ar trebui să fie un miros plăcut pentru toți oamenii cari se apropie sau trec pe lângă voi.

Studiul istoric: „Sborul soliei Advente spre Australia”.

Australia a fost după Europa continentul următor, spre care și-a luat sborul solia adventă. Încă în anul 1874, când avea să plece primul misionar în Europa, s'a amintit într-o viziune, pe care a avut-o sora White și în care îi fusese arătată lucrarea în alte părți, numele Australiei în mod deosebit, atrăgându-se în felul acesta atențiunea fraților asupra acestui continent. Sora White văzuse cum lucrau în diferite țări mașini tipografice, tipărind cărți și reviste, ce conțineau solia pentru timpul prezent. Din toate acestea frații dela conducere au tras concluzia, că este voia lui Dumnezeu a intra în Australia, și că acest continent va reprezenta un factor însemnat în Mișcarea Adventă. Fiindcă în Europa se începuse lucrarea, frații s'au îndreptat spre Australia.

La 10 Mai 1885 au plecat frații S. N. Haskell, J. O. Corlis și M. C. Israel ca predicatori, H. L. Scott ca tipograf și W. E. Arnold, ca colportor, împreună cu familiile lor, dela San Francisco spre Australia. Ei s'au oprit la Melbourne, începând de acolo lucrarea. Ei vizitau pe comercianții orașului, răspândind din casă în casă revista „Semnele Timpului”, și unde reușeau, țineau și câte o oră biblică. Aceasta a fost lucrarea primilor misionari din Australia.

Despre experiențele lor, fr. S. N. Haskell a scris următoarele: „Imediat ce câteva persoane au început să se intereseze pentru adevăr, în urma lecturilor biblice și a lucrării personale, ni se opunea atât poporul, cât și presa. Noi am putut plasa numai în câteva locuri tractatele noastre, și anume în ateliere. Însă în diferite parcuri am prins scrierile noastre de vârfurile de fier ale gardurilor. Oamenii, trecând prin aceste parcuri, când mergeau sau se întorceau dela lucrul lor, au desprins apoi aceste scrieri. În felul acesta am răspândit 20.000 de scrieri, plasându-le în gări și alte locuri unde circula publicul. Pastorii celorlalte confesiuni căutau însă să ne compromită, cât le era cu putință. Unul dintre ei amenința pe

membrii bisericii sale cu pedepse, dacă ar permite ca vreunul dintre noi să intre în casele lor. Câte odată se întâmpla, că tocmai atunci când țineam o lectură biblică, să intre oameni pentru a stingheri sau opri adunările noastre. Odată sau de două ori au reușit cu procedeul acesta. Pe de altă parte veneau însă mulți, spre a cunoaște adevărul”.

Scurt timp după aceea, frații au comandat un cort și fr. Corlis a ținut o serie de prelegeri într-o suburbie a orașului Melbourne. Opoziția a contribuit numai, ca lucrarea adventă să ajungă mai cunoscută între populație și acest lucru a folosit fraților noștri. Oamenii doreau să audă și ei acum învățătura cea nouă, despre care se vorbea atât de mult. Unii dintre ei au primit adevărul. Mergând frații noștri cu cortul lor din suburbie în suburbie și ținând prelegeri publice, cercurile religioase au început să se neliniștească.

Mai mulți oameni au început să păzească Sabatul, închizând magazinele lor în ziua Sâmbetei. La 10 Aprilie 1886 a fost înființată prima Comunitate a Adventiștilor de Ziua a Șaptea în orașul Melbourne, având 55 de membri. În luna Mai a aceluiaș an numărul membrilor crescuse la 90, și 35 persoane sfințeau Sabatul în alte locuri. Totodată s'a scos la Melbourne și o revistă, și anume: „Ecol Biblică”, începând dela 1 Ianuarie 1886. Astfel solia adventă a prins rădăcini și în Australia, având să cucerească de aici Insulele Oceanului Pacific.

Studiul geografiei misionare: „Venezuela”.

Venezuela este o republică, situată în Nordul Americii de Sud, având o suprafață de 942.000 km pătrați, și 2.412.000 locuitori. Cea mai mare parte este de confesiune romano-catolică, și 3/4 analfabeți. Clima este foarte caldă, vegetația tropicală. Produsele țării sunt: cafea, cacao, zahăr, cauciuc și altele. De asemenea se găsește: aur, argint, fier, aramă și alte minerale. Capitala este Caracas. Venezuela a fost descoperită în anul 1498 de Columb. În anul 1546 a intrat sub stăpânirea spaniolă, iar în 1811 s'a declarat republică independentă.

Solia adventă a pătruns în Venezuela prin revistele noastre spaniole. De fapt însă am început o lucrare sistematică abia în anul 1910, când fr. Lane s'a stabilit la Caracas. El a găsit aci o mică grupă de oameni, cari se rugau de mai mulți ani, ca Dumnezeu să le trimeată lumină. Unii dintre ei au găsit numaidecât această lumină în solia pe care o auziseră acum. Adunările s'au ținut în casa

misionarului. De asemenea au început să lucreze și colportorii noștri și rezultatul a fost că oamenii au primit adevărul în diferite locuri.

Notă.— Programul Misionarilor Voluntari din săptămâna 3-a și a 4-a de pe luna Martie, îl veți găsi în Curierul Misionar No 3, din luna Martie.

(Urmare dela pag. 9).

Lecțiunea 13 — 29 Martie, 1941

Pavel la Corint — Sfârșitul celei de a doua călătorii misionare a sa

Intre Corinteni

„Isus, pe care Pavel vroia să-l prezinte înaintea Grecilor din Corint ca fiind Hristos, era un Iudeu de origine umilă, ridicat dintr'un orașel cunoscut prin răutățile sale. El fusese lepădat de însăși națiunea Lui și la urmă răstignit ca un răufăcător. Grecii credeau că era nevoie de ridicarea neamului omenesc; dar ei socoteau studiul filosofiei și al științei ca singurele mijloace de a se ajunge la o adevărată ridicare și onoare. Putea oare Pavel să-i facă să creadă că credința în puterea acestui necunoscut Iudeu avea să schimbe și să innobileze orice putere a ființei?”

„În mintea oamenilor cari trăiesc în zilele noastre, Crucea de pe Golgota este înconjurată de amintiri sfinte. Corelații dumnezeiești sunt legate de scenele răstignirii. Dar în zilele lui Pavel, crucea era privită cu un sentiment de dispreț și groază. A proslăvi ca Mântuitor pe un om care își găsi moartea pe cruce, de sigur ar fi dat naștere la batjocură și la împotrivire.

„Pavel știa bine cum avea să fie privită de către Iudeii și Grecii din Corint, solia sa. „Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit”, zicea el, „care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie”.

— „Faptele Apostolilor”, pp. 244. 245.

Grădina de copii

Repetiția tuturor versetelor de memorizat din trimestru.

Poți cânta împreună cu copiii cântările noi învățate în cursul acestui trimestru, sau din cele mai vechi.